

Tammikuu 2026

Silta

Tamperelainen
seurakuntalehti

siltalehti.fi

Sillan tunnettuus
on lisääntynyt
Tampereella
A 4

Kotipesä-hanke
saa jatkaa nuorten
aikuisten tukemista
A 4–5

Harjoittelu hyödyttää
sekä seurakuntia
että uutta energiaa
toimintaan tuovia
A 12–13

Teologi
Jyri Komulainen:

Taskulämmmin luterilaisuus ei kiinnosta ihmisiä

A6

Pienet hyvät teot tuovat toivoa

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA ja lämmin kiitos Silan lukijoille! Tammikuu on mukava aloittaa tiedolla, että *Sillan* tunnettuus on edelleen kasvanut Tampereella. Se on luotettava kirkollinen tiedotusväline ja tärkeä tietolähde, kun halutaan tietää Tampereen seurakuntien tapahtumista.

Vastaukset käyvät ilmi lukemistutkimuksesta, joka tehtiin lokakuussa. Siitä kerrotaan lisää sivulla A 4.

Lukemistutkimuksessa vastaajilta myös kysyttiin, mikä heidän mielestään tukisi hyvää elämää ja toisi toivoa Tampereella. Saimme tästä osiosta paljon arvokkaita ajatuksia, jotka auttavat seurakuntalehteä ja seurakuntia toimimaan tamperealaisten parhaaksi jatkossakin.

Muutama vastaaja toivoi, että kirkko näkyisi enemmän katukuvassa, ja olisi vielä nykyistäkin enemmän mukana ihmisten arjessa.

Eniten toivottiin lähimmäisistä – ja etenkin vähävaraisista kanssaihmisistä – huolehtimista, eriarvoisuuden ehkäisemistä sekä armoa, rakkautta,

kunnioitusta ja suvaitsevaisuutta ihmisten kesken.

Eräs vastaajan kommentti koskettaa erityisesti: ”Toivoa tuo ajatus siitä, että vaikka elämä ei aina ole helppoa, kenenkään ei tarvitse olla yksin, jos ei sitä itse halua. Pienet hyvät teot ja yhteinen arki tekevät kaupungista paikan, jossa voi hengittää ja olla oma itsensä.”

HYVINVOINTIA toisi myös jokapäiväinen hiljentymisen ja kristittynä eläminen sekä perinteiden kunnioittaminen.

Töitä tulisi tehdä vielä enemmän ympäristön suojelemiseksi. Kaikilla ihmisillä pitäisi olla mielekästä tekemistä, jotta jokainen tuntisi olevansa merkityksellinen.

Myös maahanmuuttajien kotoutumista ja kielten oppimista tulee tukea.

Toivoa tuo sekin, että ihmisten ja yhteisöjen tekemää hyvää työtä pidetään esillä, ja kerrotaan onnistumisista.

Näihin ajatuksiin yhtyy myös Silta. Lehti osal-

listuu yhteiskunnalliseen keskusteluun ja tuo esiin sille tärkeitä arvoja. Niitä ovat muun muassa ihmisarvo, yhdenvertaisuus, auttaminen, syrjäytymisen ehkäiseminen ja ekologisuus. Silta haluaa myös tarjota eväitä omaan hengelliseen pohdiskeluun ja kasvuun.

LOPPIAISENA alkoi sivistyksen, kulttuurin ja julkisen hallinnon 750-vuotisjuhlavuosi. Saman ajan myös kirkko on ollut mukana rakentamassa suomalaista yhteiskuntaa paikallisesti ja valtakunnallisesti.

Merkkipaalu näkyy vuoden aikana kirkossa ja Sillassa muun muassa dialogin, taiteen, sivistyksen ja lukemisen tukemisena. **S**

Tammikuu | Tekstit **Teemu Paarlahti**

Kuva: Tuula Vartiainen

Armon varassa alusta loppuun

”NYT PITÄÄ PÄÄTTÄÄ: Juho vai Lauri.” Kun nimi on paperissa, päästään ristiäisten pitoon. Vanhemmat antavat vauvalle nimen. Kasteessa tämä ainutlaatuinen ihminen saa ainutlaatuisen lahjan: hänestä tulee Jumalan lapsi ja seurakunnan jäsen.

”Pyhässä kasteessa sinut on otettu Jumalan ikuiseen armoliittoon.” Sairaalapapin sanat vanhuksen kuolinvuoteella vavahduttavat: kasteen ja armon varassa alusta loppuun. Elämässä ja kuolemassa.

Loppiaista seuraavana pyhänä muistamme Jeesuksen kastetta, sitä kautta muistan omaani. Jumalan ainutlaatuista lahjaa.

”Armon lapset, riemuitkaa, soittakaa ja veisatkaa, kiitos tuokaa Herralle, pelastuksen tuojalle.”

Virsi 334

”Olen ainoa laatuani, niin sinäkin, eikä tämä aamu toistu enää koskaan. Nämä itsestäänselvyydet ovat hätkähdyttäviä.”

Ilona Tomi: *Aikamuotoja* (Warelia 2025)

Tulevat pyhät 7.1.–4.2.2026

11.2. Loppiaisen jälkeen

”Katsokaa, Jumalan karitsa”. Olemme jo matkalla kohti pääsiäistä. (Joh. 1:29–34)

18.2. ”Minä se olen”

Liturginen väri vaihtuu valkoisesta vihreään. Jeesuksen julkinen toiminta on alkanut. Jeesus kutsuu ihmisiä näkemään Jumalan suuret teot. ”Minä se olen”, hän sanoo Sykarin kaivolla tapaamalleen naiselle. (Joh. 4:5–26)

25.2. Jeesus herättää uskon

”Hän kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt.” Usko herää kuulijoissa Jeesuksen kaivolla tapaaman naisen sanoista. Pohjimmiltaan usko herää, kun Jeesus sen herättää. (Joh. 4:39–42)

1.2. Septuagesima

Aikaa lasketaan nyt pääsiäiseen, ja olemme matkalla kohti vielä suurempaa. Juoksen kohti maalia saavuttaakseni voittajan palkinnon, pääsyn taivaaseen. Sinne Jumala kutsuu Kristuksen Jeesuksen omat. (Fil. 3:7–14)

**Jeesuksen
rukous -hetki
ma 12.1.
kello 18–19
Vanha kirkko**

Kuva: Tuula Vartiainen

Tampereen aluekeskusrekisterissä on yhteensä 30 virkaa. Pääasiassa sukuselvitysten parissa heistä työskentelee noin 20, esimerkiksi Veera Palmu, ryhmän lähiesihenkilönä toimiva Jenni Kotiranta ja Lisa Fridman (oik.).

Kuinka sähköinen rekisteri helpottaisi perunkirjoitusta?

VALTIOVARAINMINISTERIÖ on käynnistänyt ohjelman, jonka tavoitteena on digitalisoida perunkirjoituksen viranomaisprosessi. Kuolinpesän sähköiseen osakasrekisteriin kerättäisiin vastaavat henkilötiedot kuin nyt paperisiin sukuselvityksiin.

1 Mistä syystä tuollainen rekisteri on tarpeen, kirkkoneuvos Pirjo Pihlaja Kirkkohallituksesta?

– Läheisen kuollessa omaiset joutuvat hoitamaan moninaisia kuolemaan liittyviä asioita Kuolinpesän sähköisen osakasrekisterin tavoitteena on sujuvoittaa vainajan talouteen ja varallisuuteen liittyvien asioiden hoitoa, helpottaa kuolinpesän puolesta asiointia sekä ylipäättään kuolleen omaisen asioiden hoitamista.

2 Millaisia hankaluuksia kuolinpesän osakkailla on?

– Sukuselvityssotteiden tilaaminen perunkirjoitusta sekä kuolinpesän asiointia varten on läheisille verrattain raskasta, varsinkin jos virkatodistuksia joutuu tilaamaan useammalta toimijalta kuten aluekeskusrekisteriltä, Digi- ja väestötietovirastolta sekä Kansallisarkistolta.

– Myös kuolinpesän asiointi tapahtuu usein paperisin asiakirjoin. Sähköisen osakasrekisterin myötä mahdollistetaan sähköisten asiointipalvelujen kehittäminen. Esimerkiksi perukirja voidaan jatkossa laatia myös digitaalisesti.

3 Mitkä ovat kirkon tavoitteet?

– Sinänsä jo Edesmenneen omaisen asioiden vaivaton hoito -ohjelman (EOAVH-ohjelma) edellä mainitut tavoitteet ovat kannatettavia. Tavoitteena to-

ki myös on, että jatkossakin saadaan oikeaa ja julkisesti luotettavaa tietoa kuolinpesän osakkaista ja kirkon väestökirjanpidon tehtävä hoidetaan nykyiseen tapaan asiantuntemuksella ja arvostettavasti.

4 Millaista yhteistyötä kirkko on tehnyt asiassa?

– Kirkkohallituksesta olemme olleet asiantuntijoina mukana sekä osakasrekisterilakia ja siihen liittyviä lakeja valmistelevassa työryhmässä että EOAVH-ohjelman ohjausryhmässä. Lisäksi olemme tehneet tiiviimpää yhteistyötä valtiovarainministeriön ja Digi- ja väestötietoviraston kanssa, jotta kuolinpesän osakasrekisterin käyttöönotto vuoden 2027 alussa sujuisi mahdollisemman kitkattomasti.

5 Mikä on kirkon kannalta olennaista toteutuksessa?

– Jatkossa aluekeskusrekisterien väestökirjanpitotehtävänä on täydentää kirkonkirjatiedoilla väestötietojärjestelmän tietojen pohjalta laadittua osakasrekisteriä. Olennaista on, ettei se kasvata aluekeskusrekisterien työtaakkaa. Myös osakasrekisterin tietojen luotettavuus on kirkolle tärkeää.

6 Mitä muutostarpeita kirkkolaissa on ennen ohjelman toteutumista?

– Kirkkolaissa säädetään muun muassa aluekeskusrekisterien tehtävistä. Uusi aluekeskusrekisterien tehtävä on otettava myös kirkon omissa sääöksissä huomioon. Samalla säännöksiin voidaan joutua tekemään joitakin lähinnä teknisluontoisia korjauksia.

Asta Kettunen

LähiTapiola Pirkanmaa lahjoitti Ruokapankille

LÄHITAPIOLA Pirkanmaa lahjoitti joulun alla Ruokapankille 25 000 euroa. Yhtiö osallistui myös talkoisiin.

– Osana vastuullisuustyötämme tuimme vuonna 2025 Ruokapankin toimintaa sekä rahalahjoituksella että joulun alla toteutettuna talkoopäivänä, LähiTapiola Pirkanmaan toimitusjohtaja **Minna Metsälä** kertoo.

– Tämän merkittävän rahalahjoituksen turvin pystymme huolehtimaan alkuvuoden ruoka-aputarpeiden toteuttamisesta, sillä hävikkiruokaa tulee alkuvuodesta tavallista vähemmän kaupoilta, kertoi juuri eläkkeelle siirtynyt toiminnanjohtaja **Marja Palkonen**.

LähiTapiola Pirkanmaan henkilökunnasta oli iso apu myös pakkaustal-koissa, hän kiitteli.

– Saimme Tampereen Messukeskukselta tuotelahjoituksena noin 400 kiloa heidän keittiössään valmistettua riisipuuroa, jota LähiTapiolan ahkerat talkoolaiset pääsivät pakkaamaan ruokakasseja varten. Joulutuotteet jaettiin tarvitsijoille joulun alla.

Tampereen seurakuntien Ruokapankki kerää ja jakaa tarvitsijoille kaupoista, elintarvikevalmistajilta ja ammattikeittiöiltä saamaansa hävikkiruokaa. Sen ja tuotelahjoitusten määrä on kuitenkin vähentynyt huomattavasti, siksi lahjoitukset ja varainkeruu ovat yhä tärkeämmässä roolissa.

Ruokapankki ostaa syötävää vuosittain noin 400 000 eurolla ja jakaa sitä eteenpäin jakelupisteisiin ja verkoston toimijoille. Joka kuukausi jaetaan noin 15 000 avustusta. Ruoka-avun tarve on kasvanut vuosittain vuodesta 2021 alkaen.

Ruokapankin uutena toiminnanjohtajana on aloittanut sosionomi (YAMK), diakoni Tanja Lähteenmäki.

Eva Wäljas

Kuva: Tuula Vartiainen

Pakkaustalkoisiin osallistuneista kuvassa Minna Metsälä, Katja Silfverhuth, Timo Europaeus, Aaro Laukkanen, Hanna Kurikko ja Taina Hiltunen.

Silta on monille merkityksellinen osa arkielämää

Silta on luotettava kirkollinen tiedotusväline ja tärkeä tietolähde, kun halutaan tietää Tampereen seurakuntien tapahtumista. Lehden kiinnostavinta antia ovat henkilöhaastattelut, tapahtumatiedot, pääkirjoitukset, kolumnit ja sarjakuva.

Vastaukset käyvät ilmi Sillan lukemistutkimuksesta, joka tehtiin lokakuussa 2025. Kyselyyn osallistui kaikkiaan 466 vastaajaa, ja sen toteutti Bondata Research Oy. Vastaukset kerättiin verkkopaneelin ja -kyselyn avulla.

Sillan tunnettuus on kasvanut, sillä nykyisin noin kaksi kolmannesta tamperealaisista (66 prosenttia) tuntee Sillan ja on lukenut tai selaillut sitä. Edellisen tutkimuksen mukaan vastaava luku oli 40 prosenttia. (Seurakuntien empatia- ja tunnettuustutkimus 2023)

Lehden tunnettuus ja lukeminen kasvavat merkittävästi yli 45-vuotiaiden vastaajien keskuudessa.

Tutkimus osoittaa myös, että erityisesti kirkkoon kuuluville lukijoille Silta on merkityksellinen osa arkea. Lehti ei ole heille vain tiedotuskanava, vaan tapa pysyä yhteydessä seurakuntaan ja sen elämään silloinkin, kun aktiivinen osallistuminen vaihtelee.

– Monelle Silta rakentaa ja ylläpitää seurakuntalaisuutta. Se on tunne kuulumisesta ja yhteydestä. Seurakunta on läsnä tavallisessa elämässä, toteaa Tampereen seurakuntien viestintäjohtaja **Sami Kallioinen**.

Silta on laadukas ja luotettava sekä aktiivisille lukijoilleen tärkeä

Lähes puolet vastaajista ei ole tutustunut Siltaan, koska lehteä ei jaeta heidän kotiinsa.

– Ilmaisjakelukiellojen lisääntyminen tamperelaistalouksissa selittää sen, että Silta ei ole tavoittanut suurta joukkoa tamperelaisia. Heille haluan kertoa, että lehti on noudettavissa myös telineissä ympäri kaupunkia sekä luettavissa verkossa, vinkkaa Sillan päätoimittaja **Kirsi Airikka**.

Lehti on aktiivisille lukijoilleen tärkeä. Noin 35 prosenttia vastaajista lukee aina kaikki tapahtumat, ja 42 prosenttia lukijoista etsii lehdestä itselleen sopivaa tapahtumaa.

Suurin osa vastaajista pitää Siltaa ajankohtaisena ja rakenteeltaan selkeänä lehtenä, jonka kuvat ovat laadukkaita, ja kansi houkutteleva.

Kiinnostavimpia aiheita ovat seurakuntien toiminta, paikalliset aiheet, auttamistyö ja diakonia sekä yhteiskunnalliset aiheet.

Lehteä suositellaan muille lukijoille muun muassa siksi, koska se on laadukas ja luotettava, ja siinä on kiinnostavia henkilöhaastatteluja.

Monet pitävät Siltaa matalan kynnyksen lehtenä, joka ei tyrkytä uskoa. Se myös tarjoaa lohtua ja mahdollisuuden hengellisen sisällön etsimiseen.

Kiitosta Tampereen seurakunnat saavat siitä, että seurakuntalehti ilmestyy painettuna paperilehtenä.

Työryhmä

Kotipesä jatkaa nuorten aikuisten tukemista

Kotipesästä voimavaroja työelämään -hanke saa jatkoajan vuoden 2026 loppuun. Rahoittajana toimii Tampereen seurakunnat.

Tavoitteena on ratkaista alle 30-vuotiaiden tamperelaisten nuorten aikuisten kohtaamia haasteita työelämään tai koulutukseen siirtymisessä. Kohderyhmänä ovat erityisesti ne nuoret aikuiset, jotka ovat vaarassa jäädä syrjään yksinäisyyden, sosiaalisen jännittämisen tai arjen hallinnan haasteiden takia.

Kotipesä on ollut Tampereen seurakuntien ja Länsi-Suomen Diakonialaitoksen säätiön kumppanuushanke, joka on Euroopan unionin osarahoittama ja Martinus-säätiön tukema. Kaksivuotisen projektin oli määrä päättyä helmikuussa 2026.

Työntekijät, Tampereen seurakuntien hankekoordinaattori **Aurora Juntunen** ja yhteisödiakoni **Hanna Kelokaski** sekä Länsi-Suomen Diakonialaitoksen säätiön hanketyöntekijä **Mirjam Schimkewitsch**, iloitsevat päätöksestä jatkaa hanketta.

– Jatko on hieno ja johdonmukainen ratkaisu päättäjiltä ja johdolta. Nuoret aikuiset ovat Tampereen seurakuntien tärkein kohderyhmä, ja strategian kärkenä on yksinäisyyden torjunta, miettii Kelokaski.

Merkitystä elämään

Keskustorin Vanhassa kirkossa toimiva Kotipesä tarjoaa nuorille aikuisille paikan rakentaa merkityksellisyyttä elämään.

– Tähän mennessä on kohdattu 84

nuorta, jotka on rekisteröity hankkeeseen. Lisäksi on ollut satunnaisia kävijöitä, kertoo Juntunen.

Toimintamuotoina ovat muun muassa jännittäjäryhmät, yksilöllinen keskusteluapu, harrasteryhmät sekä yhteisö, jonka teemakeskusteluissa on käsitelty esimerkiksi työelämä- ja tunnetaitoja, stressinhallintaa, mielekästä elämää, luovuutta ja ilmastovastuullisuutta.

Suurin ilonaihe on ollut Kotipesä-yhteisön syntyminen. Siellä käy säännöllisesti 15–20 nuorta aikuista.

– Viime kesän havainto oli, miten tärkeää on yhdessä tekeminen, ja monenlaisten ihmisten yhdessäolo. Meillä on joukko jännittäjäryhmissä käyneitä nuoria, ja heille on nyt olemassa yhteisö, johon voi tulla harjoittelemaan sosiaalisia tilanteita ja taitoja, kuvailee Schimkewitsch.

– Yhteisö on tärkeä myös vertaistuen kannalta. Moni ajattelee, että on yksin haasteidensa kanssa. On tärkeä huomata, että täällä on muitakin, lisää Juntunen.

Schimkewitsch korostaa, että nuori voi tulla yhteisöön sellaisena kuin on.

– Täällä ei tarvitse suorittaa, mutta täällä voi kasvaa. Jos toivo puuttuu, ja nuori aikuinen on hukassa, haluamme rohkaista häntä näkemään oma tilanteensa uudesta näkökulmasta.

– Ja vaikka Kotipesä on ensisijaisesti työllistämishanke, toivon näkökulman vahvistaminen on tosi tärkeässä roolissa, lisää Juntunen.

Tarkoituksena on koko ajan etsiä uutta, monipuolista rahoitusta ja yhteistyötahoja toiminnan jatkumiseksi.

– Suunnitelmissa on esimerkiksi teh-

Siunausvaraukset jatkossa muihin kappeleihin

KALEVANKANKAAN kappeli sulkeutuu peruskorjauksen vuoksi noin vuoden ajaksi. Viimeinen siunaustilaisuus siellä on 17. tammikuuta, ja työt ovat alkamassa helmikuussa.

Korjaustoissa erityisesti talotekniikkaa uusitaan laajasti, ja myös kylmiötilat uusitaan. Tulossa ovat esteetön sisäänkäynti, uudistetut yleisön wc- ja odotus-tilat sekä henkilökunnan tilat.

Kappelin valaistusta ja äänentoistoa parannetaan ja ison kappelin värimaailma palautetaan lähemmäs alkuperäistä.

Siunausvarauksia tehdään nyt jo mui-

hin paikkoihin.

Kangasalan kaupungin alueella sijaitseva Vatialan kappeli on ollut remontin vuoksi suljettuna kaksi vuotta, mutta se on saatu jälleen käyttöön. Vatialassa siunaukset alkavat 22. tammikuuta.

Sekä Vatialan että Lamminpään kappelirakennuksissa on iso ja pieni kappeli.

– Myös kirkossa ja haudalla siunaamiset ovat mahdollisia, muistuttaa haustaustoimen johtaja **Jyrki Lehtonen**.

Kirkkosiunauksissa vainajalle tarvitaan tilaisuuteen kantajat ja kuljetus, sillä useimmissa kirkkoissa ei ole tiloja vai-

Kotipesä-hankkeen työntekijät Aurora Juntunen (vas.) ja Hanna Kelokaski iloitsevat, että Sofia Haapalainen rohkaistui tulemaan mukaan nuorten aikuisten jännittäjäryhmään ja yhteisöön.

dä oppilaitosyhteistyötä, kertoo Kelokaski, joka jatkaa hankkeen työntekijänä Juntusen kanssa.

”Jokin lukko avautui”

Sofia Haapalainen, 23, kertoo olleensa aiemmin kova jännittäjä, joka ei esimerkiksi uskaltanut käyttää julkisia kulkuneuvoja. Kotipesän jännittäjäryhmästä ja yhteisöstä on ollut hänelle valtavasti apua.

– Jokin lukko vain avautui. Olen saanut paljon sosiaalisia taitoja ja uusia näkökulmia elämäni.

– Olen myös saanut Kotipesästä tukea opintoihini. Minun on hankala ryhtyä etäopiskeluun kotona, joten olen saanut opiskella Seurakuntien talossa, kertoo Haapalainen, joka opiskelee kädentaitojen ohjaajaksi Suomen yrittäjäopistossa. Hän on toiminut myös kerho-ohjaajana Tuomiokirkkoseurakunnan lastenkerhoissa.

Kotipesän työntekijät ovat Haapalaisen mielestä supertyyppisiä, jotka auttavat ja kohtaavat ihmiset omina persooninaan.

– Minulla on täällä tosi turvallinen

**Jokin lukko
vain avautui.
Olen saanut
paljon uusia
näkökulmia
elämäni.**

olo, ja olen saanut yhteisöstä uusia kavereitakin. Tämä on matalan kynnyksen paikka, johon kannattaa tulla. Lisäksi Vanha kirkko on paikkana tunnelmallinen, lisää Haapalainen, joka toimii nykyisin myös vapaaehtoistyöntekijänä Vanhan kirkon kahvilassa.

Kirsi Airikka

Kompassi hukassa – Kotipesä -seminaarissa 28.1. kello 14–16 Vanhassa kirkossa keskustellaan siitä, miten yhteisö voi auttaa nuorta aikuista löytämään oman suuntansa.

Kuva: Tuula Vartiainen

Kuva: Asta Kettunen

Vatialan kappelin peruskorjaus valmistui vuodenvaihteessa.

najien säilytykseen.

Siunausaikoja Tampereen seurakunnissa on varattavissa keskiviikosta lauantaihin.

– Lauantain ja perjantain siunausajat ovat toivotuimmat, mutta keskiviikoille tai torstaille aikoja yleensä löytyy hyvin, kertoo Lehtonen.

Uurnille eri noutopaikka

Kalevankankaan kappelin sulkeuduttua uurnia ei enää noudeta kappelilta, vaan niille tehdään erillinen noutopaikka hautausmaalle. Asianomaiset saavat tästä tarkemmat tiedot, kerrotaan Tampereen seurakuntien hautauspalveluista.

– Kalevankankaalla hautaustoiminnot jatkuvat normaalisti, ainoastaan siunaustoimitukset siirtyvät muualle, huo-

mauttaa asiakaspalveluesihenkilö **Anniina Peltola**.

Vuonna 1914 käyttöön vihitty Kalevankankaan kappeli on Tampereen seurakuntien suosituin siunauskappeli. Viime vuonna siellä oli 10. joulukuuta mennessä 935 siunaustoimitusta, Lammimpään kappelissa 589.

Muistomerkkejä vioittui myrskyn myllerryksessä

Tampereen hautausmailta löytyi joulukuun Hannes-myrskyn jäljiltä kaatuneita puita ja muita vaurioita.

– Kaatuneet ja vioittuneet muistomerkit kirjataan ja kuvataan. Muistomerkkien paikalleen asettaminen jäänee kevääseen, Lehtonen arvioi.

Asta Kettunen

Jyri Komulainen ei pelkää tuoda näkökulmiaan reippaasti esille esimerkiksi sosiaalisessa mediassa. Hän uskoo monen seurakunnan työntekijän olevan samoilla linjoilla.

Kirkon muutoksen tuuli puhaltaa nyt etelästä

Kristinuskko ei ole ensisijaisesti länsimainen uskonto, vaan aidosti maailmanlaajuinen. Teologi Jyri Komulainen kannustaa evankelis-luterilaista kirkkoa avautumaan nykyistä rohkeammin globaalin etelän vaikutteille.

Teksti **Vesa Keinonen** –

Kuvat Kirkon viestintä / **Aarne Ormio**

Kirkon tutkimus ja koulutus -yksikössä johtavana asiantuntijana työskentelevä teologian tohtori **Jyri Komulainen** on perehtynyt syvällisesti kristinuskoon ja laajasti maailman muidenkin uskontojen kirjoon. Komulaisen uusi teos *Kristinuskon muuttuva kartasto – Matkoja maailmanlaajaan kirkkoon* (Suomen Lähetysseura 2025) tarkastelee kansantajuisesti ja oivalluksia jakaen sitä, miten Välimeren itäosassa syntynyt kristinuskko on muotoutunut maailmanlaajiseksi ilmiöksi.

Nykymaailman yksi megatrendi on se, että globaalin etelän eli Aasian, Afrikan, Oseanian ja Latinalaisen Amerikan painoarvo on monellakin tavalla kasvamassa. Suuntaus näkyy myös uskontojen kentällä.

Komulaisen perusviesti on selkeä:

– Kristinuskko ei ole muuttumaton, vaan se saa historiassa ja eri paikoissa vaihtelevia ilmenemis-
muotoja. Intiassa on epäilemättä toisenlaista kristinuskkoa kuin Kainuussa, teologi toteaa.

Jyri Komulainen liikkuu kirjassaan globaalin etelän maiden ohella sujuvasti myös ajassa.

Hän osoittaa, kuinka kristinuskko jo varhaisvaiheessa tavoitti yllättävän monia maailman kolkkia.

Pidetään mahdollisena, että jo 200-luvun alussa kristillisten yhteisöjen verkosto ulottui Eufraatilta Himalajan länsireunalle ja Armeniasta aina Persianlahdelle.

Nelisen sataa vuotta myöhemmin eräs persialainen munkki saapui Kiinan keisarin luokse.

Kristinuskon ei ole muuttumaton, vaan se saa historiassa ja eri paikoissa eri ilmenemismuotoja.

Kristinuskon painopiste on siirtynyt etelään

Helsingin Musiikkitalon kahvilassa on lounasajan jälkeen melkoisen hiljaista. Jyri Komulainen siemaisee kupista kahvia ja alkaa innostuneesti puhua kirjansa aihepiiristä.

Teologi kertoo sen olevan eräänlainen summa siitä, mitä hän on oppinut globaalista kristinuskosta. Nyt hän haluaa herätellä tavallisia kristittyjäkin asemoitumaan tavallaan uudelleen.

– Meillä ei ole vielä otettu riittävän vakavasti maailman muuttumista. Pitäisi tiedostaa, että kristinuskon painopiste on jo nyt aivan muualla kuin länsimaissa, Komulainen alleviivaa.

Numerot puhuvat tästä omaa selvää kieltään.

– Tällä hetkellä globaalissa etelässä asuu kaksi kolmasosaa maailman kristityistä. Vuonna 2050 määrän on arvioitu olevan jo lähes 80 prosenttia.

Jyri Komulaisen mukaan teologian tutkimuskenkaan painopiste ei ole enää Euroopassa. Erityisesti Saksaa on totuttu pitämään tieteenalan kärkimäana.

– Innostavia ajatuksia teologiseen keskusteluun tulee Aasiasta ja Afrikasta, ja myös Pohjois-Amerikasta. Toki globaalien etelän teologeista monet ovat opiskelleet USA:ssa tai Saksassa. Vaikutteita siis virtaa moneen suuntaan.

Teologiaan avautuu uudenlaisia näkökulmia

Jyri Komulainen muistuttaa, että vallalla on pitkään ollut hierarkkinen asetelma, jossa globaali pohjoinen on mielletty kristikunnan keskuksiksi.

Siirtomaajärjestelmä on nyt historiaa, mutta monia sen rakenteita on jäänyt jäljelle.

– Tämän perinnön takia globaalien etelän virtaukset ovat jääneet liian usein sivurooliin. Sielläkin on kuitenkin ikivanhoja kristillisiä kirkkoja, esimerkiksi Etiopiassa.

Nyt kristinuskolla on uudenlainen rytmi.

Kun sen asema pohjoisessa pääsääntöisesti hiipuu, etelän kirkot kasvavat voimakkaasti. Löytyvätpä maailman suurimmat luterilaiset kirkotkin nykyisin Afrikasta.

Katseen kääntäminen etelään muuttaa myös teologiaa. Sille on avautunut aivan uudenlaisia näkökulmia, jotka poikkeavat perinteisestä yliopisto-teologiasta.

– Teologiaa syntyy myös runojen, laulujen ja kuvataiteen muodossa. Monet etelän kristityt elävät kulttuureissa, joissa kirjallista ilmaisua tärkeämpi on suullinen perinne ja rituaalit, Komulainen totea.

Myös alkuperäiskansojen perinteiset hengellisyiden muodot ovat ilmastonmuutoksen aikakaudella nousseet teologien mielenkiinnon kohteiksi.

– Vatikaanissa vuonna 2019 järjestetty Amazonin synodi korosti, että kirkon tulee uudistua kseen

kuunnella alueen alkuperäiskansojen viisautta sekä näiden rikasta kertomusperinnettä.

Kristillinen jooga voi rikastuttaa rukouselämää

Idän uskontojen ja kristinuskon kohtaaminen suomalaisessa seurakuntaelämässä tapahtuu aika usein joogan ympärillä.

Kristillinen jooga – usein tuotteistettuna Hiljaisuuden joogan nimellä – on saanut etenkin Etelä-Suomessa suuren suosion. Se tuo seurakunnan toimintaan sellaisiakin ihmisiä, joita siellä harvemmin näkyy.

Samalla joogan rantautuminen kirkkotiloihin on herättänyt paikoin myös kiivasta vastarintaa.

Jyri Komulainen ei näe joogaa uhkana, vaan päinvastoin mahdollisuutena rikastuttaa kristillistä rukouselämää, kunhan sen hengellinen sisältö määrittyy kristilliseksi.

– Korostan, että en itse harjoita minkäänlaista joogaa. Kommentoin asiaa teologisista lähtökohdista.

Komulainen hämmästelee sitä, kuinka raivokkaita reaktioita tulee, jos hän uskontojen asiantuntijana käsittelee joogaa julkisessa keskustelussa.

Viimeksi hän marraskuussa 2025 *Kotimaa*-leh-

den haastattelussa totesi, että kirkolla ei ole enää varaa torjua pyrkimyksiä kehittää kristillistä joogaa. On tarjottava erilaisia polkuja, jotta yhä useampi ihminen voi löytää seurakunnista oman paikkansa.

– Tästä seurasi aivan absurdi somekeskustelu. Moni joogaa vastustava kommentoija ei ollut edes lukenut juttua, mutta silti mielipiteet olivat kovia.

Komulainen toivoo, että kirkon sisällä rakentuisi ilmapiiriä, jossa esimerkiksi kristillistä joogaa koskevat kysymykset pystyttäisiin jalkauttamaan seurakuntiin.

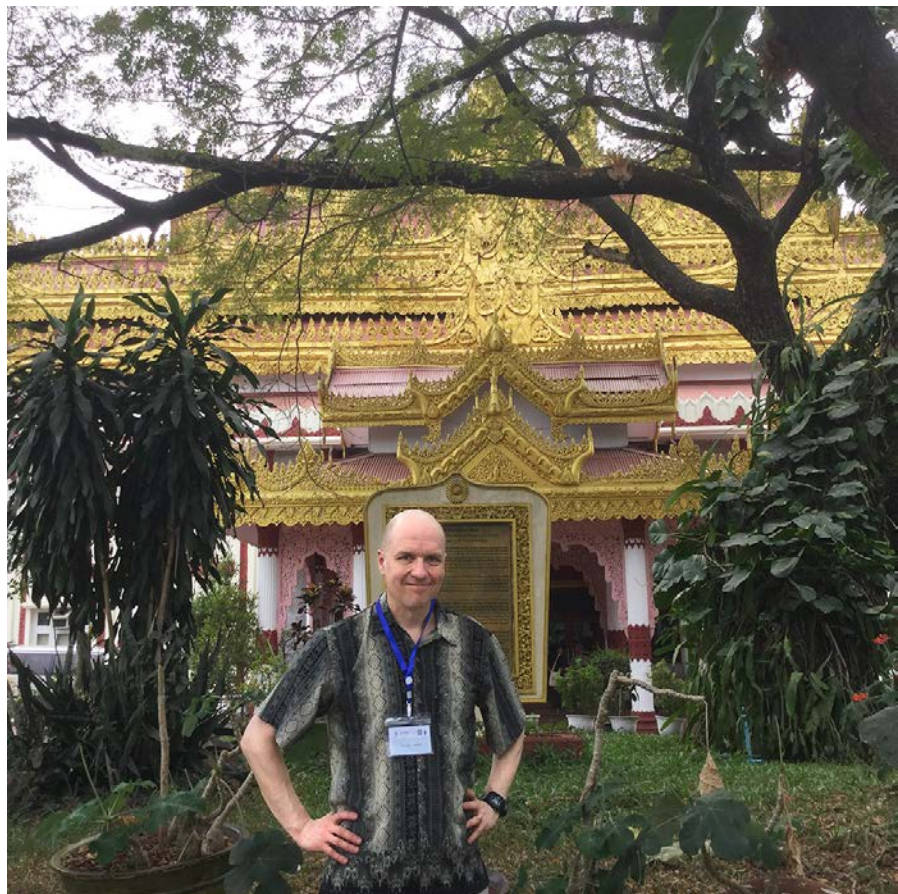
– Avattaisiin siis ihmisille asioita aivan perustalta lähtien. Tuotaisiin esille esimerkiksi sitä, että hengellisellä elämällä on monenlaisia muotoja. Jooga voi olla yksi niistä.

Kristinuskon takaisin marginaaleihin

Kristinuskon muuttuva kartasto -kirja käsittelee useaan otteeseen kontekstuaalista- sekä vapautuksen teologiaa.

Komulaisen mukaan edellinen tarkoittaa teologian tekemistä ja Raamatun tulkintaa paikallisesta kulttuurista ja todellisuudesta käsin.

– Pidetään siis koko ajan silmällä erilaisia todellisuksia, joiden keskellä eletään. Tähän liittyy usein uskontojen välinen dialogi.

Kuva: Jyri Komulaisen albumi

Vuonna 2017 Jyri Komulainen osallistui anglikaanis-luterilais-buddhalaiseen konferenssiin Yangoonissa, Myanmarissa.

Vapautuksen teologian vaikutuksen Jyri Komulainen arvioi näkyvän muun muassa kirkon yhteiskunnallisen työn piirissä.

Jyri Komulainen

- Syntynyt 9.5.1968 Porissa
- Johtava asiantuntija Kirkon tutkimus ja koulutus -yksikössä
- Teologian tohtori. Opiskellut Helsingin yliopistossa teologiaa ja yleistä historiaa sekä opettajan pedagogiset opinnot. Lisäksi vuosi vaihto-opiskelijana United Intian Collegessa Etelä-Intiassa
- Valitsi teologian, koska se oli laaja-alaisuudessaan luonteva opiskeluala filosofiasta, kirjallisuudesta ja historiasta kiinnostuneelle seurakuntanuorelle
- Hengellinen esikuva paavi Franciscus
- Saa ev.lut. kirkon suhteen toivoa siitä, että pitkän historian ja laajan vaikuttavuutensa myötä sillä on kestävyyttä ja toivottavasti myös uudistumiskykyä ajan haasteiden edessä
- Harrastaa lukemista ja resurssien salliessa matkailua maailmalla
- Tuntee yhteyttä Tampereeseen, koska se on tärkeä osa äidinpuoleista sukhistoriaa. Esimerkiksi Komulaisen äidin isoisä toimi Tampereella pappina Suomen itsenäistymisen aikoihin.

Vastaavasti vapautuksen teologian ydinajatus on, että kirkon tehtävä ei rajoitu yksilöiden hengelliseen pelastukseen.

– Lisäksi sen tulee aktiivisesti muuttaa rakenteellista epäoikeudenmukaisuutta ja puolustaa sortettuja.

Komulainen huomauttaa, että vapautuksen teologia pohjautuu Vanhan testamentin profeettaperinteeseen.

Usein kyseinen teologia liitetään Latinalaiseen Amerikkaan, mutta se on teologin mukaan vain yksi historiallisen uudelleenlöytämisen paikka.

– Nykyisin vapautuksen teologia on tavallaan hedelmöittänyt kaikkea relevanttia teologiaa. Suomessa sen vaikutus on näkynyt esimerkiksi kirkon yhteiskunnallisen työn piirissä.

Teologi painottaa sitä, kuinka syvällisestä muutoksesta on kyse, kun katsetta suunnataan jälleen marginaaleissa eläviin ihmisiin.

– Marginaaleistahan kristinusko lähti kaksi vuosituhatta sitten liikkeelle. Nyt ollaan jälleen palautumassa kyseiselle maaperälle.

Taskulämmmin luterilaisuus ei kiinnosta ketään

Suomessa erityisesti vanhemmat ikäluokat ovat tottuneet ajatukseen tutusta ja turvallisesta luterilaisesta kansankirkosta, jonka jäseniä vankka enemmistö ihmisistä on.

Tilanne alkaa nyt olla hyvinkin erilainen. Evankelis-luterilaiseen kirkkoon kuuluu suomalaisista enää 62 prosenttia, helsinkiläisistä hiukan alle puolet.

Jyri Komulainen ei sinänsä hämmästele sitä, että Suomen ev.lut. kirkon jäsenmäärä on jo pitkään vähentynyt.

– Nyt mennään kohti normaalitilaa. Tietyntyylinen pakkokristillisuus on historiallinen ilmiö, mutta vastoin kristinuskon perusolemusta.

Komulainen uskoo siihen, että juuri globaalin etelän teologiasta olisi ammennettavissa monimuotoisuutta ja elinvoimaa nykyiseen tilanteeseen, jossa kirkko ei ihmisiä houkuttele.

– Suomenkin ev.lut. kirkko olisi uskottavampi, jos se ei puhuisi omien etujensa puolesta, vaan aut-

taisi tuomaan esiin köyhien äänen. Oltaisiin vieläkin rohkeammin esimerkiksi vähemmistöjen ja maahanmuuttajien tukena.

Teologi näkee todennäköisenä, että impivaaralaisuudesta ulos murtautuva kirkko saisi vihaa osakseen, mutta herättäisi samalla myös kunnioitusta.

– Ei taskulämmmin luterilaisuus ihmisiä kiinnosta, hän heittää.

Ikkunoita etelään halutaan myös sulkea

Jyri Komulainen tunnistaa monenlaisten esteiden olemassaolon. Hän havaitsee ev.lut. kirkon sisälläkin ”jonkinlaista taipumusta” sulkea etelän suutaan avautuvia teologisia ikkunoita.

Taustalla hän näkee olevan erilaisia valtakysymyksiä.

– Globaalin etelän teologia heijastelee aitoa Uuden testamentin eetosta. Totta kai se uhkaa vanhaa valtaa, mitä se sitten onkaan.

Aktiivisena some-keskustelijana Komulainen ei usko olevansa mielipiteineen suinkaan yksin.

– Tiedän, että esimerkiksi ev.lut. kirkon sisällä on valtava määrä työntekijöitä, jotka yhtyvät ajatuskulkuhini ja toiveeseen, että kirkko avautuisi vieläkin enemmän.

Lopuksi on kysyttävä Komulaiselta, mikä kristinuskon rikkaassa teologisessa ajattelussa inspiroi häntä henkilökohtaisesti eniten.

Vastaus tulee nopeasti. Ristin teologia.

Siinä Jumala kätkeytyy kärsimykseen ja heikkouteen, erityisesti Jeesuksen ristinkuolemaan.

– Juuri tämä on se kristinuskon radikaali, kaiken kääntävä sanoma. Sen oivaltaminen auttaa näkemään kristinuskon vallankumouksellisuuden, Komulainen miettii.

Sokheng Nhoungin tämän Tampereen-vierailun ajan majoitti Kaakkois-Aasiassa Lähetysseuran työntekijänä 2010-luvulla ollut Leena Waismaa.

Luterilaisena Kambodžassa elämä on haastavaa

Kahden naisen johtama Kambodžan luterilainen kirkko on yli kymmenen vuoden aikana vakiinnuttanut asemansa vahvasti buddhalaisessa maassa.

Sokheng Nhoung saapui vierailulle Tampereelle Tuomiokirkkoseurakunnan kutsusta, sillä seurakunta on tukenut Lähetysseuran työtä Kambodžassa ja Thaimaassa vuodesta 2014 lähtien.

Nhoung työskentelee Kambodžan luterilaisen kirkon kehitys- ja hallintojohtajana. Kirkko syntyi vuonna 2007 singaporelaisen terveydenhoidollisen lähetystyön myötä pieneen ja köyhään Krusin kylään lähes sadan kilometrin päähän Phnom Penhistä. Pikku hiljaa alettiin järjestää myös pyhäkoulua ja pieniä jumalanpalveluksia.

Kun kylän nuoret halusivat lähteä opiskelemaan pääkaupunkiin, seurakunta perusti sinne vuonna 2011 asuntolan. Siitä muodostui oma seurakuntansa, jossa alettiin pitää jumalanpalveluksia. Sitten luterilaisen kirkon pääseurakunnaksi muodostui Phnom Penhin seurakunta, jonka nimi on City Church.

– Nyt kirkossamme toimii neljä seurakuntaa, joissa on yhteensä noin tuhat

jäsentä, ja meillä on kolme nais- ja neljä miespastoria, Nhoung kertoo.

Kirkon tärkein oma tulonlähde on tontin vuokra, jonka kirkko saa vuokraamalla Phnom Penhissä omistamaansa rakentamatonta maata parkkipaikaksi.

Miehet lähtivät – naiset jäivät

Kirkkoa johtaa kaksi naista, piispa Sreyleak Touch uskonnollisena johtajana, ja hallinnollisena johtajana Sokheng, joka aloitti projektikoordinaattorina vuonna 2017 päätettyään opintonsa.

– Kirkkomme johdossa olleet miehet pyysivät minua hallintojohtajaksi. Ensin kieltäydyin, sillä pelkäsin jääväni yksin kantamaan isoa vastuuta.

Sitten tuli koronasulku, ja Sokheng Nhoung jäi kahdestaan piispa Sreyleakin kanssa vuonna 2023 vastaamaan kirkon johtamisesta.

– Päätimme kokeilla kaksi–kolme vuotta nähdäksemme, kuinka pärjäämme ja kuinka ihmiset suhtautuvat meihin, sillä monen oli vaikea hyväksyä sitä, että kirkkoa johtaa kaksi naista. Ihmiset ovat kuitenkin alkaneet luottaa meihin.

Suurin haaste on, että 97,1 prosenttia väestöstä on buddhalaisia.

– Tavoitteellinen työ on vaikeaa, sillä

Kumppanuus

Jos kerromme olevamme kristittyjä, meidät suljetaan ulos yhteisöstä.

usein ihmiset kieltävät meitä tulemasta kotiinsa ja jopa lukitsevat ovensa.

Kristittyjä syrjitään

Kirkko kärsii myös henkilökuntapulas- ta, eikä nuoria kiinnosta lähteä opiskelemaan papiksi. Pieni palkka ei houkuttele.

Sokheng Nhoungin mukaan Kambodžassa on hyvin haastavaa elää kristitty- nä, joita on noin 0,3 prosenttia kansasta.

– Meitä ei uhkailla mitenkään, mutta jos kerromme olevamme kristittyjä, meidät suljetaan ulos yhteisöstä sekä yhteiskunnassa että työpaikoilla.

Luterilainen kirkko pyrkii Sokhengin mukaan tekemään yhteistyötä kaikkien Mekongin alueella olevien kristittyjen järjestöjen ja kirkkojen kanssa.

– Kirkkomme on lojaali, emmekä hylkää ihmisiä edes vaikeina aikoina. Muilla kirkkoilla voi olla erilaisia hankkeita ja lähetystehtäviä, mutta niiden päätyttyä ne lähtevät pois.

Sokheng Nhoung iloitsee siitä, että Suomen-vierailullaan hän näkee, kuinka vakaaksi ja vahvaksi kirkko voi kehittyä aikojen saatossa sallivassa ympäristössä.

– Tämä antaa toivoa, kun kerron seurakuntalaisillemme, mitä olen kokenut täällä.

lita Kettunen

Vasemmalla näkyvästä päärakennuksesta voisi säilyä osa. Wikholmin huvila, Tuulan tupa, kellarikappeli ja kivikellari suojellaan.

Ilkko: valitus todennäköinen

Kangasalan kaupunginvaltuusto hyväksyi Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymän omistaman Ilkon kurssikeskuksen tontin asemakaavamuutoksen joulukuussa äänestyksen jälkeen. Jo ennen kaavapäätöstä kokouksessa äänestettiin asian palauttamisesta valmisteluun.

Muutoksen hyväksymistä kannattaneet korostivat muun muassa uudistusten parannuksia aiempaan kaavaan, jo tehtyjä selvityksiä sekä sitä, että tarkemmat suunnitelmat tehdään rakennuslupien yhteydessä. Vastustajat nostivat esiin selvitysten suppeuden, kuntalaisaloitteen sivuuttamisen ja ympäristöarvot.

Jo kertaalleen hyväksytty kaava palautui valtuuston käsittelyyn aiemmassa kokouksessa tapahtuneen menettelyvirheen takia.

Alueelle on mahdollista rakentaa neljä kerrostaloa, joista kaksi olisi viisi- ja kaksi nelikerroksisia. Niihin arvioidaan tulevan 150–200 asukasta.

Kokouksessa ennakointiin muutoksen hyväksymisen johtavan valituskierteesen. Ainakin Kangasalan Luonto onkin yhdes-

sä muiden tahojen kanssa valmistelemassa valitusta Hämeenlinnan hallinto-oikeuteen.

– Kaavaprosessissa on tehty virheitä, ja luontoselvitykset ovat luokattomia, toteaa yhdistyksen puheenjohtaja **Markku Välimaa**.

Tampereen seurakuntien yhteinen kirkkoneuvosto oli kokouksessaan 8.12.2025 päättänyt edetä Ilkon alueen kehittämisessä suunnitelman mukaisesti. Samalla päätettiin hankkia riippumattoman tahon luontoselvitykset. Yhteistyö rakennusliike Jatke Pirkanmaan kanssa jatkuu.

Päätöksestä on tehty oikaisuvaatimus, joka aiotaan käsitellä yhteisen kirkkoneuvoston kokouksessa 22. tammikuuta.

Aiemmin yhteinen kirkkoneuvosto esitti kaavan keventämistä yhden kerrostalon verran. Sopimukset kaupungin ja rakennusliikkeen kanssa eivät kuitenkaan mahdollistaneet sitä.

Asta Kettunen

Sivulle tampereenseurakunnat.fi/kirkko_tampereella/ymparisto_ja_kestava_kehitys on koottu kysymyksiä ja vastauksia aiheesta.

Uskonklubin kevään aloittaa ekososiaalinen maailmasuhde

KEHOLLISIA YHTEYKSIÄ etsitään vuoden ensimmäisellä, 13. tammikuuta kokoon-tuvalla Uskonklubilla. Työpaja sopii kaikille eikä aiempia tietoja tai taitoja tarvita. Sen ohjaa tutkija-taiteilija Raisa Foster.

Miksi ja miten tutkia vähemmistöjä raamatuntutkimuksessa, kysytään 10.2. Teologi Moona Kinnunen alustaa keskustelua.

Onko posthumanistinen teologia mahdollista? Ekokatastrofin aikakaudella rakenteellinen väkivalta nähdään irrallisena omasta toiminnasta. Teologi Toni Koivu-lahti johdattaa keskusteluun 10.3.

Sukupuolten tasa-arvo herätysliikkeissä

-keskustelu on vuorossa 14.4. Panelisteina on herätysliikkeiden edustajia.

Kelttiläisen kristillisyyden yhteiskunnallista vastuuta etsitään 12.5. Keskustelua alustaa teologi Risto Korhonen.

Saraleena Aarnitaival ja Jussi Holopainen vetävät metsäpyhiinvaelluksen Kaupin metsässä 16.5. kello 16–18.

Tilaisuudet metsäpyhiinvaellusta lukuun ottamatta tiistaisin kello 18–20 Aleksanterin kirkon kryptassa. Tila on esteetön. Kahvitarjoilu, turvallisemman tilan periaate. Lisää: facebook.com/uskonklubi

Uusi vuosi toi muutoksia Sillan tekemiseen

VUOSI 2026 on tuonut muutoksia *Silta*-lehden tekemiseen. Lehden paino on vaihtunut, koska Sanoma Manu lopetti toimintansa Tampereen Sarankulmassa.

Tämä tammikuun numero on jo painettu uudessa painossa, Botnia Printissä, Kokkolassa, ja lehti painetaan siellä ainakin tämän vuoden ajan.

Uusi vuosi on tuonut muutoksia myös lehden kaupallisiin ilmoituksiin. Sacrum-Kotimaa ei enää vastaa Sillan kaupallisten ilmoitusten myynnistä ja valmistuksesta. Uusi yhteistyökump-

pani aloittaa tammikuun aikana.

Silta jaetaan normaalisti

Silta jaetaan edelleen normaalisti ilmaisjakeluna kaikkiin tamperelaistalouksiin lukuunottamatta niitä talouksia, joiden luokassa on ilmaisjakelukiello. Kaupunkilehti *Tamperealaisen* kokeilu Tampereen keskustassa ei vaikuta Sillan jakeluun.

Lisätietoja ilmoitusmyynnistä: siltalehti.fi/yhteystiedot/ ilmoitusmyynti kirsi.airikka@evl.fi

Armoa ja iloa ihmisille

Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry

LAULETAAN YHDESSÄ itsemme rakentumiseksi keskiviikkoisin klo 15.30

14.1., 11.2., 11.3. ja 13.5.

Aleksanterin kirkon kryptassa

Teemat muodostuvat kirkkovuoden sekä muiden aiheiden pohjalta, kuten armon ja rukouksen laulut. Lisäksi tarkastellaan laulun merkitystä eri elämänvaiheissa. Pianon ääressä Sirpa Järnberg

Toivelauluja ja virsiä torstaisin klo 18
29.1., 26.2., 26.3., 23.4. ja 28.5.
Kaukajärvellä Kaukun Kulmassa
Kahvitarjoilu klo 17.30

TAMPEREEN RAUHANYHDISTYS RY.

Nekalankulma 1, Tampere

Seurat pääsääntöisesti keskiviikkoisin ja lauantaisin klo 19 sekä sunnuntaisin klo 16 ja 18.

Ajantasaista toimintakalenteria ylläpidetään internetsivuilla, joista seurat on myös kuunneltavissa: tampereenrauhanyhdistys.fi

Herättäjä-Yhdistys

su 25.1. klo 10 kirkkopyhä Tuomiokirkossa

Saarna Terhi Kaira

Messun jälkeen kirkkokahvit ja seurat

Ev.lut. kirkon lestadiolainen herätysliike
†ESIKOISET

Seurat ja pyhäkoulu

Sunnuntaisin klo 15 (myös verkossa)

Tervetuloa!

Uudenkylän srk-talo, Ali-Huikkaantie 13b, Tre www.esikoiset.fi

Harjoittelijat ovat iso voimavara

Tekstit: **Asta Kettunen** – Kuvat: **Tuula Vartiainen**

Tampereen seurakuntiin päätyvien harjoittelijoiden joukossa on opiskelijoita, työkokeilijoita, opinnäytetyön tekijöitä, palkkatuettuja, tukityöllistettyjä ja siviilipalvelusta suorittavia.

Messukylän seurakunnan diakoniatyöhön harjoittelukyselyitä tulee eniten Diakonia-ammattikorkeakoulusta, mutta sosionomiopiskelijoitakin. Viime vuosina ovat lisääntyneet myös työkokeilu- ja kuntouttavan työtoiminnan paikkojen kyselyt, kertoo johtava diakonia-työntekijä **Anna Henriksson**.

– Haasteellinen työtilanne näkyy etenkin työkokeilu- ja kuntouttavan työtoiminnan paikkojen tiedusteluna. Myös palkkatuettua työtä kysellään ajoittain, mutta valitettavan vähän meillä on sellaisia tarjolla.

Nuorisotyöhön päätyy Diakin lisäksi harjoittelijoita ainakin Tredusta, Kankaanpään opistosta, Centriasta, TAKK:sta, Lapin yliopistosta, SYKListä, Jyväskylän Humakista, tutkintokoulutukseen valmentavasta koulutuksesta ja yläasteen TET-jaksoilta.

Mummon Kammarilla oli vuonna 2024 kaikkiaan yli 20 opiskelijaa. Myös opinnäytetöitä tehdään. Sosionomiopiskelijoita TAMKista ja lähihoitajaopiskelijoita Tredusta tulee vuosittain ystäviksi vanhuksille.

– Joskus kysellään myös työpaikkaa tai palkkatuettua työtä. Joudumme harmillisen usein vastamaan kieltävästi, toiminnanjohtaja **Maarit Saarela** pahoittelee.

Marhabanissa on suomen kielen harjoittelijoita esimerkiksi Takista, Tredusta, Arffmanilta ja Springhousesta, tutkinto-opiskelijoita Tredusta ja sosionomiopiskelijoita ammattikorkeakouluista.

– Sekä kantasuomalaisia että maahanmuuttajataustaisia työkokeilijoita on koko ajan useita. TET-harjoittelijoita sekä yhdyskuntapalvelun suorittajia otamme myös, huomauttaa ohjaaja **Sanna Orama**.

Urakin ehkä urkenee

Kesäkuun loppuun mennessä harjoittelijoita oli Marhabanissa ollut 44, syksyllä vielä enemmän. Viikkotoiminta onnistuukin suurimmaksi osaksi harjoittelijoiden turvin.

– Harjoittelijoilla voi olla paljon aiempaa osaamista, ja heillä on mahdollisuus hyödyntää sitä arjessa. Opimme toinen toisiltamme paljon, sanoo Orama.

Jotkut ovat päässeet harjoittelun tai vapaaehtoisuuden kautta töihin kirkolle osa-aikaisuuksiin tai hankkeisiin.

Aluekeskusrekisterissä on vuosien varrella ainakin kolme henkilöä saanut opintoihin liittyvän

pitkäaikaisen harjoittelupaikan. He ovat avoimen haun kautta päätyneet vakinaiseen rekisterisihteerin virkaan, kertoo aluekeskusrekisterin johtaja **Kari Salonen**.

Viestintään harjoittelijoita ja määräaikaista henkilöitä on tullut muun muassa oppilaitosten, Kelan ja työvoimaviranomaisten kautta.

Viestintäjohtaja **Sami Kallioinen** sanoo nuorten ja nuorten aikuisten tiedon viestinnän käyttötavoista olleen arvokasta. Valtaosa työstä on ollut suoraan viestinnässä hyödynnettävää.

– Harjoittelija voi omalla toiminnallaan ja olemisellaan tuoda uusia näkökulmia ja auttaa työyhteisöä näkemään omia vahvuuksiaan, määrittelee kasvatuksen johtaja **Terhi Pellinen** Harjun seurakunnasta.

Harjoittelijat pitävät myös työntekijät sopivan vireinä, vinkkaa **Eetu Tuomi** Messukylän seurakunnan nuorisotyöstä.

– Harjoittelijoilta voi monesti tulla oivallisia kysymyksiä, jollaisia pidempään töissä ollut ei aina muista ajatella. Harjoittelija voi näin rikkoa tuttuja kaavoja.

Seurakuntalaisetkin voivat saada heistä uutta energiaa.

Ratkaisu kirkon työntekijähuoliin?

Yleinen näkemys on, että kyselyiden määrä on viime aikoina pysynyt samana tai jopa kasvanut. Henriksson pohtii kirkon työn vetovoimaisuutta tule-

vaisuudessa, sillä ammatillisia harjoittelupaikkoja kysellään yllättävän vähän.

Kirkolla vaikuttaa olevan huolia siitä, mistä kirkon työntekijöitä jatkossa löytyy. Meneillään onkin kirkon rekrytointihanke.

– Palaute opiskelijoilta on ollut erittäinkin positiivista, mikä on luonut kiinnostuksen kirkon työhön hakeutumisesta, uskoo kasvatuksen johtaja **Minna Kaihlanen** Eteläisestä seurakunnasta.

Tampereella hakijamäärästä ei ainakaan vielä ole huolta. Tästä kertoo myös avoimien työhakemusten määrä, joka on lisääntynyt merkittävästi.

– Meille haetaan paljon silloin, kun paikkoja on auki, tiivistää henkilöstöasiantuntija **Minna Muurinen**.

Hyvin hoidettu ja järjestelty harjoittelujakso voi olla alku sijaisuuksille ja vakituisille työsuhteille, toteaa kasvatuksen johtaja **Petri Ranta** Tampereen Tuomiokirkkoseurakunnasta.

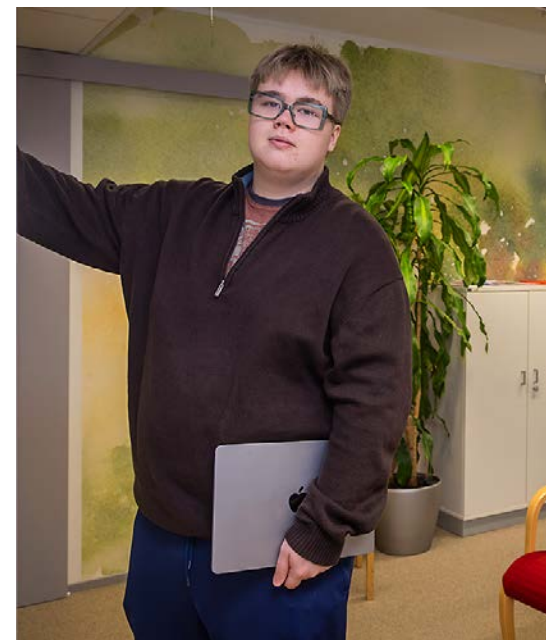
– Tärkeä osa työtämme on myös se, että voimme osoittaa alan opiskelijoille, että näihin hommiin todellakin kannattaa opiskella ja hakeutua, nuorisotyönohjaaja **Mari-Anne Luukas** komppaa.

– On tärkeää, että kasvatusalalle valmistuu ihmisiä, joilla on hyvä kokemus seurakunnasta, vahvistaa nuorisotyönohjaaja **Kimmo Salonen** Eteläisestä seurakunnasta.

Eetu Tuomi lisää, että harjoittelijoista voi tulevaisuudessa saada myös hyviä yhteistyökumppaneita.

Sampo Nymanin harjoittelusta suurin osa tapahtui Pispalan kirkolla. Tunnelma oli lämmin, ja sekä työ että ihmiset mukavia. Lisää harjoittelijoiden tarinoita: siltalehti.fi

19-vuotiaan Justus Sääskilähden mielestä siviilipalvelus on hyvä mahdollisuus saada jalka oven väliin alalla, jolla kilpailu on kovaa. Työnantajalle se tarjoaa tiedon osaavasta työvoimasta tarvittaessa.

Nea Rimmisen ja Kalle Rosenqvistin harjoitteluun on kuulunut yhteistyö asiantuntijatahojen kanssa Juha Tiaisen ohjauksessa. Yhteistyökumppaneihin kuuluu Pirkanmaan pelastuslaitos, jota kuvassa edustaa vs. palotarkastaja Matias Ketola (oik.) Tampereen keskuspaloasemalta. Harjoittelun kuluessa tarkasteltiin muun muassa Tampereen tuomiokirkon paloilmoinjärjestelmän käyttöä ja ylläpitoa.

Uusia näkemyksiä

SIVIILIPALVELUSTAA suorittava **Justus Sääskilahti** työskentelee parhaillaan Tampereen seurakuntien viestinnässä.

– Siviilipalveluksen työnantajan täytyy olla yleishyödyllinen toimija, Sääskilahti selventää.

Hänen mukaansa ratkaisu hyödyttää molempia osapuolia.

– Työnantaja saa yhden käsiparin lisää, ja uusia näkemyksiä työyhteisöön ja työn tekemiseen. Kun itse valmistun alalle, jolle on vaikea työllistyä, on hyvä saada vuosi työkokemusta. Harjoittelusta saa myös erilaisia perspektiiviä teorian tueksi.

Sääskilahti iloitsee siitä, että meneillään olevan kirkon verkkosivujen uudistamisen yhteydessä hän on päässyt myös kouluttamaan. Valokuvaaminenkin on ollut mieluista.

– Mielenkiintoisinta tähän mennessä on ollut uuden verkkosivuston suunnittelu käyttäjäkokemusten perusteella.

Seurakunnat ovat hänen arjessaan läsnä etenkin musiikin kautta: hän laulaa sekä Pirkanpojoissa ja mieskuoro Eugassa että Tampereen Filharmonisessa kuorossa.

Ensi syksynä on edessä ammattitaidon kansainvälinen kilpailu Kiinan Shanghaissa, sen jälkeen työnhaku, ja ehkä myöhemmin jatko-opinnot.

Käytännön hyötyjä työnantajillekin

TAMPEREEN ammattikorkeakoulun talotekniikan opiskelijat **Nea Rimminen** ja **Kalle Rosenqvist** olivat Tampereen seurakunnilla insinööriharjoittelijoina toissa kesänä, ja sen jälkeen he tekivät seurakunnilla myös opinnäytetyönsä. Kokemukset olivat myönteisiä.

– Ilmapiiri oli tosi mukava: henkilökunta otti hyvin vastaan ja auttoi kaikessa. Ja sai katsella rakennuksia sellaisista tiloista, joihin ei yleensä pääse, Rimminen mainitsee.

– En ole ollut seurakunnan toiminnassa mukana, mutta työpaikan kuvaus kuulosti mielenkiintoiselta.

Nyt Pispalan kirkko voi säästyä ilkeävalta kameravalvonnan avulla.

– Paloilmoinjärjestelmän laitteiden tietojen perusteella osataan paikallistaa huolto- ja vikatilanteet, hän mainitsee muista hyödyistä työnantajalle.

Valmistumisen jälkeen Rimmisen opinnot ovat jatkuneet Tampereen yliopistossa talotekniikkaan suuntautuvana rakennustekniikan diplomi-insinöörinä.

Kalle Rosenqvistin opinnäytetyö koski paloilmoin- ja turvavalvostusjärjestelmien käyttöä ja ylläpitoa. Sen pohjalta kehitettiin ylläpito-ohjeet suntioille, kiinteistöhoitajille ja vahtimestareille.

– Kavereista monet eivät ole tienneet, että seurakunnillakin on kiinteistöpuolen työntekijöitä.

Nykyisin hän tekee energiatodistuksia pientaloille.

Nuoria on tarpeen auttaa oppimaan työelämässä toimimisessa, mutta myös saada karsittua väärinkäsityksiä, arvioi harjoittelujen ohjaajana toiminut talotekniikkainsinööri **Juha Tiainen**.

– Työssä oppii lisäksi yhteistyötä, tiimissä ja erilaisten ihmisten kanssa toimimista. Nämä opiskelijat ovat tehneet arvokasta työtä turvallisuuden parantamiseksi.

Kiinteistöpuoli tekee yhteistyötä Tampereen lisäksi Tampereen yliopiston ja Aikuis- ja nuorisoyhteistyökeskuksen kanssa. Tiainen arvioi, että seurakuntien vanhojen ja paloherkkien rakennusten turvallisuuteen käytetään joissain paikoin liian vähän resursseja.

Harrastus tuo hyvinvointia

Uuden vuoden kynnyksellä moni miettii harrastuksen aloittamista. Onneksaasti Tampereen alueella tilanteeseen on tarjolla kymmenittäin vaihtoehtoja.

– Etsi sinulle sopiva laji, neuvoo viitisentoista vuotta teatteritaidetta opettanut **Disa Kamula**.

Kamula ohjaa Tampereen seudun työväenopistossa teatteria 12–17-vuotiaille sekä vetää aikuisten opistoteatteri Jännää.

Jos nuorten teatteriryhmä kiinnostaa, niin harmillisesti voi joutua odottamaan syksyyn, jolloin Taiteen perusopetuksen teatteriryhmät aloittavat. Ilmaisutaitoa voi harrastaa kuitenkin monessa paikassa Tampereen seudulla.

– Ja kannattaa kysyä, mahtuuko mukaan keväällä. Kurseilta vapautuu aina välillä paikkoja, sanoo Kamula.

Useisiin ryhmiin mahtuu vielä, ja yksin työväenopiston valikoimasta löytyy hurja määrä kursseja monilta aloilta. Esimerkiksi savitoista kiinnostuneille on parikymmentä kurssia ja musiikkiin liittyviä sata. Liikuntavalikoima on niin runsasta, että hengästyttää.

– Kun harrastaminen on vapaaehtoista, se motiivoi oppimaan. On tosi antoisaa nähdä, milloin joku ymmärtää, Kamula pohtii.

– Opetan luku- ja kirjoitustaidottomille maahanmuuttajille suomen kieltä. Luki-ryhmässä kaikki mahdolliset keinot ovat käytössä, kuten body language, hän kertoo.

Kamulasta harrastaminen on hyväksi kelle tahansa. Monipuolisen teatterialan ammattilaisen omat harrastukset liittyvät kädentaitoihin, musiikkiin ja liikkeeseen.

– Rakastan puunveistoa, Kamula huudahtaa silmät loistaen.

Veistäessään hän tekee pikkutarkkaa työtä käsillä, flamencossa ilmaisee koko keholla ja kuorossa käyttää ääntä.

Mielenkiintonsa johdattamana hän on tehnyt itselleen sielunrummun. Kamula hakee sen ”luovassa kaaoksessa” olevasta työhuoneestaan.

– Tämä on voimarumpuni, flamencon henki. Tein sitä useamman viikon intensiivisesti neljän opettajan auttamana, hän sanoo ja sipaisee rumpua hymyillen.

Rummun keskellä on naishahmo, jolla on pitkät, tuuheat hiukset. Hämeenkyrössä yliajetun peuranahtava Kamula teki rumpukalvon.

– Nahka olisi muuten mennyt roskeen. Nyt se on uusiokäytössä, hän sanoo.

Seuraavaksi toiveena on vahvistaa kielitaitoa espanjassa. Harrastukset eivät aina ole käynnissä yhtä aikaa, mutta ne ovat tarpeen hyvinvoinnille.

– Ilman niitä varmasti kärsisin! Energia olisi poutunut väärin kohteisiin, Disa Kamula hymyilee.

Teksti: **Elisa af Hällström**

Kuva: **Tuula Vartiainen**

Lisää Disa Kamulasta: kohtaamiskouluttaja.fi

Disa Kamula haluaa harrastajien ohjaajana kohdata ihmiset ihmisinä.

Taideteos ristillä loukkasi uskoa

Tampereen seurakunnissa järjestettiin Kuolevainen-tapahtumia viime vuoden marraskuussa. Kalevan kirkon alttarilla olevalle ristille oli ripustettu väkivallan repimää ihmistä kuvaava, taiteilija Pauliina Turakka Purhosen teos.

Kalevan kirkon käyttöön otosta alkaen alttarilla on ollut tyhjä risti. Sille ripustettu taideteos tuntui pahalta nähdä.

Kolumnissaan Tampereen seurakuntien yhtymäjohtaja Tapani Rantala totesi väkivallan ihmishahmon sijoittamisen ristille muodostavan aikamme krusifiksin. (*Tampere-lai-nen* 19.11.2025)

Eikö tyhjä risti enää edustakaan omaa aikaamme?

Hän kirjoitti myös: ”Joku voi kysyä, onko tämän väkivallasta kertovan työn paikka kirkossa ja alttarin äärellä. Monet ovat puolestaan kokeneet teoksen puhuttelevan syvästi, ja olevan juuri oikeassa paikassa.”

Miksi tällainen asenteellinen rinnastus: ”joku” – ”monet”? Oma kristillistä uskoani syvästi loukkasi se, että tyhjään ristinpuuhun oli annettu ripustaa taideteos enkä ole ainoa ”joku”.

Myös monet, jopa osa seurakuntayhtymän työntekijöistäkin, ovat olleet hämmästyneitä ja järkyttyneitä tämän teoksen sijoituksesta.

Kirkkotilassa alttarikaiteen sisäpuoli on Jumalalle erotettu ja pyhitetty paikka. Siksi myös tyhjä risti tulee pitää pyhänä ja koskemattomana, sillä se ainutlaatuisena kertoo Kristuksen kuolemasta, ylösnousemuksesta ja syntiemme sovituksista.

Luterilainen kirkkomme iloittokoon jatkosakin siitä, että meillä on tyhjä risti!

Aarne Plukka
seurakuntalainen

Myös ristiinnaulittu muistuttaa ylösnousemuksesta

Kiitos palautteestanne. Tyhjä risti kertoo ylösnousemuksen ihmeestä ja kuoleman voittamisesta. Kristus on kärsinyt meidän ja koko maailman tähden, kuollut ja voittanut kuoleman.

Samasta asiasta kertovat krusifiksit. Paavali kirjoittaa, että hän ei halunnut tietää muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, ”en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta.” (1. Kor. 2:2)

Lukuisissa kirkkoissamme alttaritauluna on ristiinnaulittu Kristuksen kuva. Monissa kes-

kiaikaisissa kirkkoissamme – ja muissakin – on puhuttelevia krusifikseja.

Ne kuvaavat Kristuksen syvää kärsimystä, ja samalla nekin muistuttavat siitä toivosta ja ylösnousemuksesta, joka kannattelee uskoamme.

Pauliina Turakka Purhonen on perehtynyt syvällisesti kirkon vuosisataisiin aarteisiin. Hän on tehnyt krusifiksi-aiheesta puhuttelevan version, joka kuvaa oman aikamme kärsimystä, Kristuksen kärsimystä omassa ajassamme.

Turakka Purhosen teokset Kalevan kirkossa saivat valtakunnallista huomiota ja kiitosta. Moni on pysähtynyt, itkenyt ja voimaantunut teosten äärellä.

Mielen pahoittaminen ei varmasti ole ollut taiteilijan eikä meidän Kuolevainen-tapahtuman järjestäjien tavoite. Pahoittelen, että näin on tapahtunut.

Tapani Rantala
yhtymäjohtaja

Voisivatko konsertit alkaa jo päivällä?

Voisiko konsertteja järjestää esimerkiksi kello 12–14? Esimerkiksi hienossa Palestrina-konsertissa (sunnuntaina 19.10. kello 18 Viinikan kirkossa) valtaosa kuulijoista oli eläkeikäisiä.

Jos konsertti olisi aiemmin, ei tarvitsisi koko päivää odottaa, koska pitää lähteä kirkolle.

Birgitta Järvinen

Konsertit on usein helpointa järjestää illalla

Kiitos viestistänne, joka koski kirkkokonserttien kellonaikoja. Seurakunta vuokraa tiloja kuoroille, ohjelmatoimistoille ja muille musiikkitoimijoille.

Usein haasteena on, että kirkot ovat viikonloppuina päivisin varattuja muuta toimintaa varten.

Myös monet kuorojen jäsenet eivät pääse esiintymään arkisin keskellä päivää. Siksi ilta-ajat ovat usein helpoimpia konserttien järjestäjille.

Toivottavasti Tampereen seurakuntien omasta konserttitoiminnasta löytyy mieluisia tarjontaa.

Esimerkiksi Aleksanterin kirkossa on lounasmusiikkia joka kuukauden ensimmäisenä keskiviikkona kello 12 ja Tuomiokirkossa urkumusiikkia kesällä sunnuntaisin kello 13.

Esa Toivola
kanttori, Tuomiokirkon urkuri

Yhdessä – samalla asialla

KRISTITTYYJEN ykseyden rukousviikko on tuttuun tapaan tammikuussa. Sen teema ”Yksi ruumis, yksi Henki, yksi toivo” (Ef. 4:1–13) puhuu Kristuksen seurakunnasta yhtenä kokonaisuutena, joka ylittää maantieteelliset, kansalliset, etniset ja traditionaaliset esteet.

Tätä yhteyttä juhliitaan ekumeenisella kirkkovaelluksella sunnuntaina 25. tammikuuta Tampereella. Jokaisessa vaelluksen kirkossa käydään läpi Suomen Ekumeenisen neuvoston (SEN) julkaisemaa rukousviikon materiaalia.

Kulkemalla mukana vaelluksella kirkkoissa saa upean maistiaisen monenlaisista perinteistä. Voi nähdä tapojen eroavaisuuksia, mutta myös Kristuksen kaikkien kirkkojen keskiössä.

Olen itse jo pitkään ajatellut, että varsinkin jokaisen paikallisseurakuntien aktiivikristityn olisi melkein pätevä velvollisuus ainakin kerran kulkea tämä vaellus läpi. Itsekin siinä useita kertoja mukana olleena ihastelen aina jotain piirrettä kirkkoissa, ja toisaalta tämä erilaisuuden näkeminen vahvistaa myös omaan kirkkooni liittyvää identiteettiä.

KIRKKOVAELLUS on hyvän paikallisen yhteistyön hedelmä. Tampereen paikallisekumeeninen ryhmä on läheinen ja tehokkaasti toimiva. Sen kokoontumisissa jaamme kunkin kirkon ja paikallisten seurakuntien kuulumisia ja suunnittelemme yhteisiä tapahtumia.

Ryhmä on viime aikoina ollut toteuttamassa paljon muutakin; muun muassa SEN:n paikallisekumeenisen foorumin, ekumeenisen tv-jumalanpalveluksen ja tuoreimpana SEN:n syyskokouksen, jonka erityistema oli Nikean kirkolliskokouksen 1700-vuotisjuhla.

EKUMEENISELLA työskentelyllä on paljon annettavaa. Se ei pyri muuttamaan siinä mukana olevia kirkkoja, vaan löytämään yhteistä maaperää. Sitä mukaa, kun epätietoisuus vähenee, kunnioitus ja yhteys lisääntyvät.

Niin kuin Efesolais-kirje meille vakuuttaa, vain yhteydessä olemalla me voimme ymmärtää Kristuksen rakkauden laajuuden. (Ef. 3:18–19)

Antti Hietamäki

Tampereen Vapaakirkkoseurakunnan johtaja

Ekumeenisen kirkkovaelluksen ohjelma sivulla B 7

Kuva: Emil Bobyrev

Sattumuksia kirkon kulmilta

Kuva: Vapriikin kuva-arkisto/ Berndt Blom

Leppoisa tauko laskujen lomassa

Rati riti Ratinassa

Pakkanen paukkuu taas! Ainakin tällä palstalla siis, tosimaailmasta en mene vannomaan.

Kuvassa hallariemuista nautitaan Ratinan rantamilla. Hurjimman laskun laella seisoo vuonna 1899 valmistunut ortodoksinen kirkko, joka otosta otettaessa oli melko lailla upouusi.

Eletään nimittäin jotakin aivan 1900-luvun ensimmäisistä talvista. Kelkkakatraassa on tamperelaisia Blomeja – äiti Ainan lisäksi lapset Ilma, Kerttu ja Lauri jossain järjestyksessä – sekä yksi, nimeämätön kelkkailija, joka lienee jonkin toisen perheen vesa.

Blomeilla oli kyllä neljäskin jälkeläinen, mutta vuonna 1899 syntynyt Eino tuskin esiintyy kuvassa. Hän kun taisi tuolloin olla vielä vähän pieni mäkileikkeihin.

Toki voin olla (taas) väärässäkin.

Linssin läpi tähtäili joka tapauksessa isä Berndt, arkkitehti ja harrastelijavalokuvaaja, jolta Vapriikin kuva-arkistosta löytyy neljättä sataa kuvaa.

Varsin useissa esiintyy juuri perhe-Blom erinäisissä herrasväkisissä touhuissa: purjehtimassa, retkellä, kaloja perkaamassa tai ihan vaan poseeraamassa missä milloinkin.

Mutta löytyy tuotannosta myös kauniita tutkielmia kotikaupungista ja sen kehityksestä: on valmistuvaa Satakunnansiltaa ja Kauppahallia, Viikinsaaren ravintolaa sekä Pyynikin haulitornia, noin joitakin mainitakseni.

Mielenkiintoisia ovat myös kuvat Tampereen tuolloisista tulitaistelijoista tomissaan. Aihevalinta johtunee siitä, että Berndt Blom

ajoi aktiivisesti paikallisia palosuojeluasioita ja palveli muun muassa kaupungin vakinaisen palokunnan ensimmäisenä päällikkönä 1898–1901.

Mutta ehti hän arkkitehdinkin töitä tekemään ja laati myös useita seurakuntiin tavalla tai toisella liittyviä suunnitelmia: Kalevankankaan hautausmaan ensimmäisen aidan, Pyhjärven kappeliksi myöhemmin muutetun Viikinsaaren putkarakennuksen sekä Ilkon kurssikeskukseen kuuluvan jugend-huvilan.

Hauskaa kyllä, myös Aina Blomilla oli oma vankka yhteytensä kaupungin kirkolliseen elämään. Hänen isänsä, lukkar-urkuri Samuel Hellman nimittäin palveli jotakuinkin neljä vuosikymmentä Tampereen pyhäköissä.

Vuonna 1902 Blomien perhe muutti pääkaupunkiseudulle, jossa isä Berndt jatkoi sammutusalan uraansa ryhtymällä Suomen Teollisuudenharjoittajain Keskinäisen Paloyhdistyksen teknilliseksi tarkastajaksi.

Toivottavasti sieltäkin löytyi hyviä laskuja!

Mikko Pollari

Lähteet:

- Aamulehti 12.6.1932
- Ark-byroo Oy: Ilkon kurssikeskus. Kulttuuriympäristöselvitys (2022)
- Finna.fi (Vapriikin kuva-arkiston aineistot)
- Martikainen, Juha-Matti (toim.): *Temppelin vuosisata* (Tampereen ortodoksinen seurakunta 1999)
- Silfverhuth, Voitto: *Tampereen seurakuntahistoria 1* (SKS 2013)

Kuva: Tuula Vartiainen

Häämessuilla on mahdollisuus saada paljon vinkkejä kirkkovihkimisestä ja häiden järjestämisestä.

Tampereen seurakunnat palvelee Häämessuilla

Joukko Tampereen seurakuntien työntekijöitä on jälleen kohtaamassa ihmisiä ja vastaamassa kysymyksiin Häämessuilla viikonloppuna tammi–helmikuun vaihteessa.

– Monet haluavat tietoa kirkkojen ja pappien varauksista, käytännön järjestelyistä ja häämusiikeista, kertoo kaupunkiteologi **Jiri Santaharju** Kehittämispalveluista.

Häämusiikkikonsertti järjestetään 6.5. kello 18 Tuomiorakossa. Kanttorit Katja Mäkiö ja Esa Toivola esittelevät häämarssia ja muuta vihkimiseen sopivaa musiikkia. Seuraava Hääyö-tapahtuma on 2. lokakuuta Tuomiokirkossa.

– Viime vuoden tapaan meillä on taas jokin pienimuotoinen arvonta seurakuntien pisteellä, lupaa Santaharju.

Häämessut 31.1.–1.2. kello 10–17 Tampereen Messu- ja Urheilukeskuksessa

PyhiinvaellusTampere uudistaa reittejä ja kouluttaa ohjaajia

Tampereen seurakuntien PyhiinvaellusTampere uudistaa pyhiinvaellusreittejä ja kouluttaa uusia oppaita tänä vuonna. Samalla vietetään juhlavuotta, sillä toiminta täyttää kymmenen vuotta Tampereen päivänä, 3. lokakuuta.

Reittien uudistaminen aloitetaan tutkimuksella. Historiantutkija Mikko Pollari nostaa esiin paikallishistoriaa uusien ja vanhojen reittien varrelta.

– Saamme tähän rahoituksen Pispalan rukoushuoneyhdistykseltä. Työ alkaa Harjun seurakunnan alueen reiteistä tammikuussa, kertoo PyhiinvaellusTampereen isä, hengellisen ohjauksen pappi **Jussi Holopainen**.

– Näkökulmana on kestävä tulevaisuus. Uusia reittejä pääsee kokeilemaan touko–kesäkuussa ohjatulla vaelluksella sekä kännykän mobiilisovelluksen avulla.

Juhlavuonna myös valmennetaan uusia matkakumppaneita.

Pyhiinvaellusohjaaja **Aulikki Kalliolahti** sanoo, että pyhiinvaeltaminen ja ryhmien ohjaaminen ovat tuntuneet merkityksellisiltä.

– Siinä saa itse vaeltaa ja samalla saatella muita ihmettelemään elämää. Luotujen yhteys on sekä lahja että tehtävä.

Katri Vainiolla ohjaaminen on merkinnyt kokonaisvaltaista hengellisyyttä ja pyhän ihmettelyä kaikin aistein.

– On ollut ilo päästä myös itse luomaan pyhiinvaellusten sisältöjä ja uusia reittejä, hän toteaa.

Valmennuskerrat Aleksanterin kirkon kryptassa 27.1., 10.2., 24.2., 17.3., 31.3., 14.4. ja 28.4. kello 17.30–20. Ilmoittautuminen: dyv.tampere@evl.fi. Tiedustelut: jussi.holopainen@evl.fi

”Uskon hyvántahtoisuuden voimaan”

SILLAN uutena kolumnistina aloittaa johdava tutkija Anna-Maria Isola Terveiden ja hyvinvoinnin laitokselta. Näin hän kertoo itsestään:

”Minusta tuli sattumalta köyhyystutkija jatko-opiskeluaikana, kun pääsin vuonna 2005 mukaan ystäväni ideoimaan Arkipäivän kokemuksia köyhyydestä -kirjoitusten keruuseen. En tiennyt aineellisesta köyhyydestä silloin vielä mitään.

Tein väitöskirjan Suomen ja Venäjän synnyvyyttä käsittelevästä väestöpolitiikasta, mutta sen jälkeen siirryin köyhyyden pariin. Köyhyyskokemusten lukeminen on ollut elämäni opettavaisin matka. Kirjoituksiin kätkeytystä köyhyyteen liittyvästä kärsimyksestä tuli minulle ruumiillinen kokemus.

Palaan usein kärsimyksen äärelle. Jo lukioikäisenä Jobin kirja puhutteli minua. Nytkin, 48-vuotiaana, pohdin kärsimystä. Yritän ymmärtää sitä osana omaa elämääni mutta myös työtäni, jossa kohtaan monimuotoisen osattomuuden ylisukupolvisia ketjuja.

Jos välillä olenkin sotkeentumassa kyynisyiden verkkoon, elämä asettaa ennen pitkää eteeni jonkin pienen ihmeen muistuttamaan toivosta. Olen nähnyt, että vaikeistakin tilanteista nousee ja selvitään. Yksi alkaa katkoa ylisukupolvisia ketjuja, toinen raitistuu, kolmas saa palkkatyön. Se saa taas muistamaan, että kaikki on mahdollista.

Kuulun siihen onnekkaiseen joukkoon, joka ehti saada hyvinvointivaltiota paljon. Olen sille paljosta kiitollisuudenvelkaa. Yritän kantaa tutkimuksellani korteni kehoon, jotta tulevaisuuden sukupolvillakin olisi hyvinvointivaltio.

Olen tullut elämässäni usein muillakin tavoin autetuksi ja kannatelluksi. Hyvántahtoisien ihmisten ansiosta olen löytänyt paikkani elämässä. Uskon hyvántahtoisuuden voimaan. Ajattelen, että myös sattumalle pitää antaa tilaisuuksia. Monesti myönteisen muutoksen takana on jokin sattumanvarainen tekijä, usein hyvántahtoinen ihminen.

Minua kiehtovat vinot valtasuhteet yhteis-

Kuva: Anna-Maria Isolan arkisto

Sillan uusi kolumnisti Anna-Maria Isola rentoutuu metsässä, joen töyräällä, järvivedessä ja puutarhassa.

söissä ja yhteiskunnassa. Olen kasvanut vanhoillisessa uskonnollisessa yhteisössä, jossa pienenä ujona tyttönä tunsin olevani näkymättömän. Köyhyystutkimus mutta myös omat kokemukseni johdattivat minut osallisuuden ja osattomuuden äärelle kymmenen vuotta sitten.

Rakastan hyvää arkea ja loikoilemista. Voisin katsoa tuntitolkulla televisiosta jäätanssia, koska se on taianomaista ja jotain minun mahdollisuuksieni maailmojen ulkopuolella olevaa.

Tarvitsen fyysistä työtä. Kun pääsen kasvi-maalleni kitkemään rikkaruohoja, havainnoin elämää ja maailmaa kehollani enkä päälläni. Puolisoni tulee usein pellon reunalle katselemaan minua. Olen kuulemma puutarhassa ja kasvimaalla onnellisimmillani.” **S**

Kolumni | Anna-Maria Isola

Ylikulutuksesta ja köyhyydestä

”**KÖYHYYS** tuntuu siltä, että ei ole tarpeeksi hyvä kuulumaan muiden joukkoon. Siltä, että syrjitään ja haukutaan, koska ei ole varaa uusiin vaatteisiin, koulu- ja hygieniatarvikkeisiin tai ihan vain ruokaan. Köyhyyttä ei välttämättä edes tunne, jos on tarpeeksi ihmisiä ympärillä, jotka välittävät ja jotka tekevät joka päivästä paremman”, 15-vuotias nuori kirjoitti Nuorten arkipäivän kokemuksia köyhyydestä -kirjoituksessaan.

Vähälläkin rahalla pärjäisi, jos ihmiset ympärillä eivät juoksisi turhuuden perässä tavalla, joka heikentää planeetan ja ihmisten hyvinvointia.

Lapset ja nuoret oppivat meiltä aikuisilta. Miksi emme siis tavaramarkkinoilla rellestämisen sijaan kilvoittelisi kohtuullisuudessa ja kilpailisi toistemme kunnioittamisessa? Hyvän tekemisestä seuraa hyvinvointia kaikille osallisille.

Kohtuudesta tulee välttämätön taito ja sivistyksen merkki.

TAVARAHALUN takaa paljastuu usein jokin tyydyttymätön inhimillinen tarve. Se voi liittyä esimerkiksi tunnesäätelyyn tai itsestä viestimiseen.

Minun heikkouteni ovat mekot ja metallinhoitoiset kengät. Viime aikoina olen pohtinut, että taidan hoitaa niillä aikaisempia näkymättömyyden kokemuksiani. Metallinhoito tekee minut näkyväksi, mutta selkaiset kengät minulla jo on. En osta enää uusia.

Ajatuksia kuluttamisesta ja kohtuuden tekoja kannattaa pukea sanoiksi lasten, ystävien tai työtovereiden kuullen.

Se valmistaa ihmisiä tulevaisuuden maailmaan, jossa kohtuudesta tulee välttämätön taito ja sivistyksen merkki. Ehkä tulevaisuudessa tyylikkäästi parsitut vaatteet eivät enää kerro köyhyydestä, vaan sivistyksestä.

YLIKULUTUS aiheuttaa ulkopuolisuuden ja köyhyyden kokemuksia pienituloisissa perheissä kasvaville lapsille ja nuorille. Se myös tuhoaa planeettaa. Ylikulutukseen puuttuminen on teko planeetan ja köyhyyttä kokevien puolesta – ja lopulta hyväksi meille kaikille. **S**

Kirjoittaja työskentelee johtavana tutkijana Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksella.

Kuva: Anna-Maria Isolan arkisto

13. vuosikerta

Kustantaja / julkaisija: Tampereen ev. lut. seurakunnat

Toimitus:

päätoimittaja Kirsi Airikka, 050 381 0970

toimitussihteeri Asta Kettunen, 050 438 2716

s-posti: toimitus@siltalehti.fi ja etunimi.sukunimi@evl.fi

Osoite: Seurakuntien talo, Näsilinnankatu 26, PL 226, 33101 Tampere

Kaupalliset ilmoitukset:

Tiedustelut:
toimitus@siltalehti.fi
päätoimittaja Kirsi Airikka,
050 381 0970

Jakelu: Tampereelainen

Jakelupalaute: jakelupalaute.fi/
silta tai Suomen Suoramainonta
Tampere, 040 085 9766

Tilaukset:

sari.laakso@evl.fi, 03 219 0111

Taitto: Timo Saarinen / pelagus.fi

Painosmäärä: 90 000 kpl

Paino: Botnia Print

ISSN 2342-0979 (painettu)

ISSN 2342-0987 (verkkajulkaisu)

Seuraavat lehdet ilmestyvät: **4.2.**, aineisto viimeistään 14.1., **4.3.**, aineisto viimeistään 11.2.

Viulisti Réka Szilvay, sellisti Robert Cohen ja pianisti Natacha Kudritskaya esintyivät Tampere Chamber Music -festivaalin avajaiskonsertissa viime vuonna Tampere-talossa.

Kuva: Matias Ahonen

Kamarimusiikkia sekä tieteen ja taiteen yhteyttä

Kymmenettä kertaa järjestettävän Tampere Chamber Music -festivaalin ohjelma on julkaistu. Taidetta ja tiedettä yhdistelevä tapahtuma kerää joukon kotimaisia ja kansainvälisiä kamarimusiikin taitajia Tampereelle 19.–25. tammikuuta.

Juhlavuoden teema on *Värien ja valon tanssia*. Festivaali edistää musiikin ja tanssin keinoin ihmisen kokonaisvaltaista hyvinvointia sekä taiteen ja tieteen yhteyttä.

Wolfgang Amadeus Mozartin musiikkia kunnioittava avajaiskonsertti soi Tampereen yliopiston juhlasalissa maanantaina 19. tammikuuta.

Konserttia varten koottu TCM-Sinfonietta koostuu TAMK Musiikin pu-

hallinsoitinopiskelijoista sekä Pirkkanmaan Sinfoniajousista.

Konsertin solisteina esiintyvät festivaalin taiteellinen johtaja, pianotaiteilija **Heini Kärkkäinen** sekä ukrainalainen pianisti Natacha Kudritskaya. TCM-Sinfonietta johtaa kapellimestari Tiina Kaukinen.

”Juhlavuotta suunnitellessa syntyi idea TCM-Sinfonietasta, jossa nuoret yhdessä festivaalin taiteilijoiden ja kapellimestarin kanssa pääsevät kokemaan merkittäviä elämyksiä ja synnyttämään muistijälkiä. Olen festivaalia perustaessani halunnut luoda mahdollisuuksia tuoda musiikkia nuorille nimenomaan hyvinvointia lisäävänä ja arvoja kirkastavana asiana”, kertoo Heini Kärkkäinen tiedotteessa.

Taide & tiede

Lämpö ja ihmisyyden voima, näitä ominaisuuksia jaamme.

”Lämpö ja ihmisyyden voima, näitä ominaisuuksia jaamme myös soittaessamme”, jatkaa Kärkkäinen.

Tampereen yliopiston tutkimuksellisesti konserttikokemuksessa 23.1. mitataan sekä esiintyjiltä että kuuntelijaryhmältä musiikin vaikutuksia.

Lauantain 24.1. ohjelma Tampereen yliopistossa järjestetään yhteistyössä Tiedon valoa -tapahtuman kanssa.

Hyvinvoinnin asiantuntijoina toimivat tamperelainen laulupedagogi Nelli Nyman sekä neurologian professori Seppo Soinila. Toimittaja Ruben Stiller haastattelee näyttelijä Seela Sellaa.

Suuri osa tapahtumista on maksutomia.

Ohjelma: tamperechambermusic.com

Liput: Tampere-talo ja Lippu.fi

Yösoitto hellii Vanhassa kirkossa

SUUREN SUOSION saanut Yösoitto-konsertti järjestetään jälleen perjantaina 23. tammikuuta Keskustorin Vanhassa kirkossa.

Illan molemmat teokset ovat a-mollissa. Niihin sisältyy paitsi surua, myös paljon toivoa.

Rakastettu *Arpeggione*-sonaatti sävellettiin vuonna 1824 alun perin kuusikielisellevä Arpeggio-soittimelle.

Vähemmän tunnettu Anton Arenskyn jousikvartetin kokoonpano on tavallisesta poikkeava, sillä siinä ovat mukana viulu, alttoviulu ja kaksi selloa.

Konsertti

Teos on omistettu Pjotr Tšaikovskin muistolle, ja toisen osan variaatioiden teemana on Tšaikovskin säveltämä laulu *Legenda* teoksesta 16 laulua lapsille (op. 54).

Illan esiintyjinä ovat Heini Kärkkäinen, piano, Robert Cohen, sello, Laura Vikman, viulu, Lars Anders Tomter, alttoviulu ja Torleif Thedéen, sello.

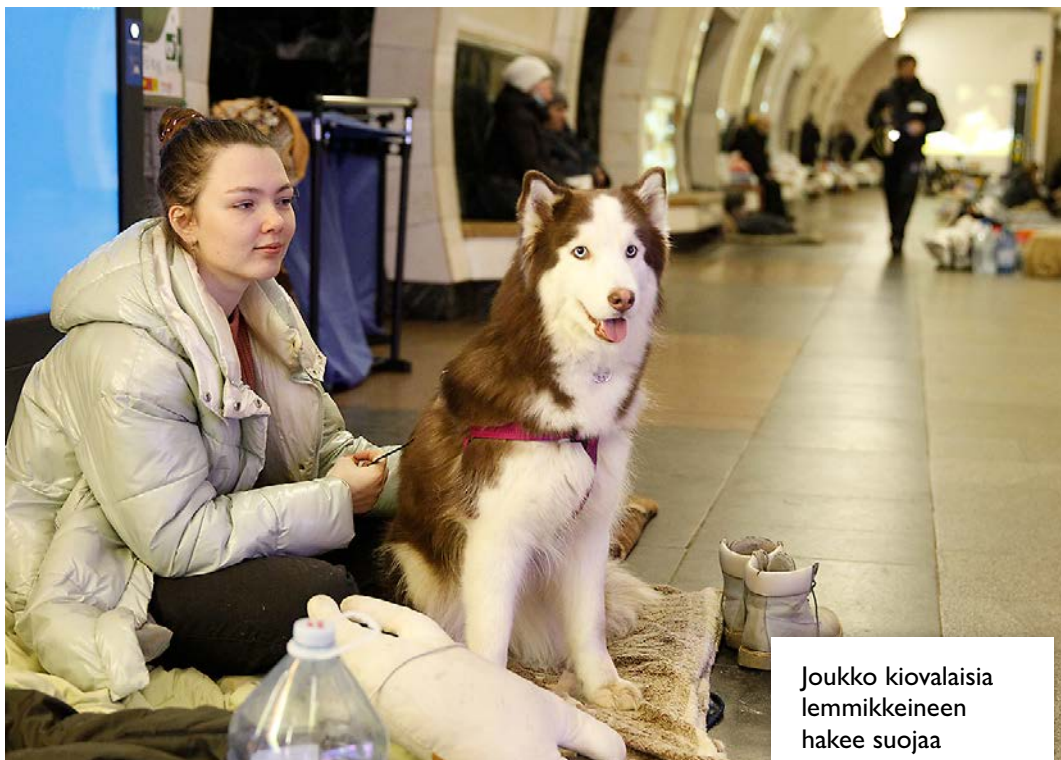
Maksuton konsertti on osa Tampere Chamber Music -festivaalia, ja se järjestetään yhteistyössä Tampereen seurakuntien kanssa.

Yösoitto 23.1. kello 22 Vanha kirkko. Kesto noin tunti

Kuva: Minna Hätönen

Tampere Chamber Music -festivaalin taiteellinen johtaja, pianotaiteilija Heini Kärkkäinen

Joukko kiovalaisia lemmikkeineen hakee suojaa metrotunneleista.

Ajankohtaisia kuvia Ukrainasta

Vapriikin Kanavagalleriassa on esillä kansainvälinen valokuvanäyttely *Metro – murtumattoman Ukrainan maanalainen sydän*.

Näyttelyn valokuvat kertovat ukrainalaisten sukkueudesta ja voittamattomasta elämänhalusta. Samoin ne kuvaavat sitä, ettei Ukrainan-sota ole pelkkiä uutisotsikoita rintamalta, vaan jokapäiväistä todellisuutta miljoonille rauhaa haluaville ukrainalaisille, jotka joutuvat elämään arkeaan maan alla.

Kiovan kaupungin aloitteesta syntynyt valokuvanäyttely kutsuu kurkistamaan Kiovan ja Dnipron kaupunkien metron maanalaiseen maailmaan. Siellä aika näyttää pysähtyneen, vaikka arki meneillään olevan hyökkäyssodan keskellä jatkuu.

Sodan runtelemassa Ukrainassa metro ei ole vain liikenneinfrastruktuuria, vaan turvapaikka, jossa tavalliset ukrainalaiset yrittävät elää arkeaan täysin epänormaaleissa olosuhteissa – tässä ja nyt.

Valokuva

Kiova sydämissä

Junavaunut toimivat tilapäisinä koteina, ja asemalaiturit muuttuvat tarvittaessa kouluiksi tai konserttisaleiksi. Metrotunneleihin hakeutuu turvaan pommituksilta niin lapsia, vanhempia, vanhuksia kuin nelijalkaisiakin omistajiin.

Ukrainassa metrosta on tullut sairaala, oppilaitos, rukoushuone ja väliaikainen koti, jossa eletään uudenlaista elämää junanvaunujen jylistessä taustalla.

– Valokuvat kertovat tarinoita toivosta ja yhteisöllisyydestä sodan keskellä. Näyttely on osoitus siitä, että elämme sydämissämme mukana ystävyyshaupunki Kiovan selviytymistaistelussa myös täällä Tampereella, sanoo näyttelypäälikkö **Maj Meriluoto**.

Metro – murtumattoman Ukrainan maanalainen sydän -valokuvanäyttely 1.2.2026 saakka Vapriikissa

Rautatie-näytelmän kiertue jatkuu

TAMPEREEN TEATTERIN ja Tampereen Työväen Teatterin yhteinen *Rautatie*-esitys kiertää jälleen. Tampereen Liikkuvan Näyttämön kiertueenäytökset ovat maksuttomia ja kaikille avoimia. Yhteiskumppanina on Tampereen kaupunki.

Juhani Ahon pienoismaaniin perustuvan Rautatien on näytelmäksi sovittanut Auvo Vihro. Rooleissa nähdään Vihron lisäksi Annuska Hannula ja Minna Hokkanen.

Taustalla on ajatus jokaisen oikeudesta taiteeseen sekä kulttuurin voimasta edistää hyvinvointia ja osallisuutta.

Näytökset:

- Ti 13.1. klo 11 Kumppanuustalo Artteli
- To 15.1. klo 13 Lielahden lähitori
- La 17.1. klo 12 Hervannan kirjasto
- Ma 26.1. klo 13 Tipotien lähitori
- La 31.1. klo 13 Haiharan Kartano
- Ti 3.2. klo 13 Monari 13, Wivi Lönn Sali
- To 5.2. klo 13 Pappilanpuiston lähitori

Lisää esityksiä maaliskuussa

Näytöksiä järjestetään myös Tampereen asumispalveluysiköissä asuville asukkailla, omaishoitajille ja hoivapalveluysiköiden asukkailla.

Laura (Piia Lehojärvi) ja Maria (Anna Huttula) kohtaavat toisensa vuosien päästä.

Näytelmä rakkaudesta – ja menetyksistä

Kun esityksessä ei ole käytettävissä nykyaikaista tekniikkaa ja hienoja lavasteita, on Tukateatterin luotettava siihen, että mukaansatempaava teksti ja tarkka näyttelijätyö pitävät yleisön hyppysissään.

Tässä harrastajateatteri onnistuu *Jälleennäkemiä*-näytelmässä, jota esitetään kuusi kertaa tammi-kuussa. Sen on kirjoittanut espanjalainen Jerónimo Cornelles.

”Jälleennäkemiä on yhtä aikaa raikas ja hauska sekä traaginen teksti, joka puhuu rakkaudesta elämää eteenpäin vievänä voimana, ja elämästä virran kaltaisena kulkuna, joka ei pysähdy. Se käsittelee olemassaolomme haurautta ja hetkellisuutta, rakkauden loppumista ja sen jättämiä jälkiä”, kuvailee näytelmän ohjaaja **Paula Folqués Diago**.

Näytelmä kertoo neljästä entisestä pariskunnasta. Odottamattomat kohtaamiset repivät auki vanhoja haavoja ja herättävät henkiin unohdettuja intohimoja.

Näytelmä osoittaa myös, että rakkaus ei tunne seksuaalisuuden tai sukupuoli-identiteetin rajoja.

Paloma Catalá Pargan säveltämä musiikki sopii hyvin esityksen tunnelmaan, ja sitä olisi kuullut mieluusti lisääkin. Säveltäjä soittaa itse huilua, ja Iago Castro selloa.

Rooleissa nähdään Jaana Myyry, Lucia Saastamoinen, Piia Lehojärvi, Anna Huttula, Laura Kuukanen, Marko Tuupainen, Jaakko Mela ja Alexander Vysotskiy.

Kirsi Airikka

Lisätiedot: tukateatteri.fi

Tukateatterilla Lasten Pirkkaset -esitys helmikuussa

Tukateatteri on valittu Lasten Pirkkaset -kulttuurikuukauden kiertäväksi esiintyjäksi. *Kuka nukkuu koiranunta?* -esitys kiertää helmikuussa Pirkanmaan kunnissa ilahduttamassa lapsia ja lapsenmielisiä.

Se on musiikillinen satunäytelmä, joka ohjaa käsittelemään omia tunteita ja ottamaan muiden tunteet huomioon. Työpajassa lapset pääsevät tekemään taidetta itse, ja teoksista kootaan oma virtuaalinen taidenäyttely.

”Haluumme tuoda teatterin keinoin maailmaan lisää välittämistä ja leikkisää yhdessä ihmettelyä ihan kaiken ikäisille”, kertoo käsikirjoittaja ja ohjaaja **Taru Kumara-Moisio**.

Vastikään Tampereelle muuttaneen Kari Latvuksen mielipaikka kaupungissa on kauppahalli, jossa vuosien ajan on nautittu kalakeitto bouillabaissea. Lauhkeina vuoden-aikoina hän viljelee viiniä lapsuuden ja kesien maisemissa Aitoossa.

Jumalakeskustelun aika on nyt

Teologian dosentti **Kari Latvus** kutsuu viime vuotta ”suureksi jumalakeskustelun vuodeksi”, julkaistiinhan aihepiiristä kolme kirjaa ja käytiin kuumaa sananvaihtoa jopa kirkolliskokouksessa. Senkin ajan *Jumala kuvien muutoksessa* -kirjan kirjoittaja uskoo tulevan, jolloin teemasta kiinnostuvat isommin useammatkin tiedotusvälineet.

– Jumala-kysymyksiin liittyen paljon on jäänyt keskustelematta. Nyt viimeistään keskustelua olisi syytä alkaa käydä.

Latvus arvelee, etteivät papitkaan ole syvenyneet viimeaikaisten tutkimusten löytöihin. Ainaakaan pohdiskelu ei ole kantautunut julkisuuteen.

Hän painottaa kirjoittaneensa tekstinsä tutkimustalalta, vaikka onkin koulutukseltaan pappi. Itsensä hän määrittelee ajattelevaksi, etsiväksi ja pohtivaksi kristityksi.

– Halusin tehdä tämän kirjan mahdollisimman yleistajuiseksi. Aihe selvästi kiinnostaa ihmisiä.

Hän on kuitenkin hieman pettynyt siihen, ettei asiaa ole nostettu esiin Nikean uskontunnustuksen 1700-vuotisjuhlavuonna, jolloin vuoropuheluun ja uusiin avauksiin olisi ollut hyvä mahdollisuus.

Keskustelua Jumalasta on Latvuksen mukaan tarpeen käydä, sillä sen avulla voi liittyä kristillisen yhteisön perinteeseen ja hakea siitä niitä helmiä, jotka ovat ajankohtaistettavissa.

– Rukous on pyhän ja sinän kohtaamista, ja Jumala on siis sellainen taho, joka on kohdattavissa. Mutta kun sanotaan, että Jumala on persoona, otetaan hyvin ihmismäinen ote.

Kirjassaan Latvus onkin halunnut osoittaa sen historiallisen matkan, jonka kuva Jumalasta on kulkenut, jolloin lukija pystyy miettimään omia tulkintojaan. Kirjan nimi haastaa pohtimaan, ovatko sekä kuvat että käsityksemme Jumalasta muutoksessa.

Raamattua ei pidä eikä tarvitse kirjoittaa uusiksi, sen uutta tulkintaa Latvuksen mukaan kuitenkin tarvitaan. Kaikkivaltias-nimike on yksi esimerkki

matkalla syntyneistä käännöskukkasista. Kun Pipliaseura parhaillaan tekee uutta käännoä, termin käyttöä voisi Latvuksen mielestä harkita uudelleen.

Kysymys Jeesuksen jumaluudesta kuumensi viimevuotista keskustelua.

– Paavali ei juurikaan kerro Jeesuksesta, eikä kutsu häntä Jumalaksi, vaan käyttää termejä Herra ja Jumalan poika. Markuksen evankeliumissa ei myöskään kerrota ylösnousemuksesta.

– Johanneksen evankeliumissa on ensimmäiset viitteet siitä, että Jeesus on Jumala, ja samalla Jeesuksen ihmisyyden tuntuu ”kaventuvan”.

Jeesuksen toiminnalla ja julistuksella on silti edelleen vahva paikkansa.

– Kristinuskon ydinsanoma on armo, sitä eivät evoluutioteoria tai muut uskonnot samalla kirkkaudella tuo esiin. Jeesuksen toiminta on erityistä, ja sen erityisyyden ytimessä on jokaisen yksilön ja persoonan ehtoja asettamaton hyväksyntä.

Asta Kettunen

Kuva: Tuula Vartainen

